بسم الله الرحمن الرحیم

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لنډو کیسو ټولګه

ګرمه ګلۍ

لیک

زړګی علیخېل

سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب چاري د ليکوال په حق کي خوندي دي

کتاب	::	ګرمه ګلۍ
ليک	::	زړګی عليخېل
کمپوز	::	زړګی عليخېل
اي مېل	::	alikhailnajeeb@gmail.com
موبائل نمبر	::	03023823974
پوښتۍ	::	العکراش کمپيوټر ګرافکس
تعداد	::	500
له خوا	::	سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه
پبلشر	::	ګوا ړخ پبلي کېشن جناح روډ کوټه
چاپ کال	::	2019ع
بيه	::	150

د موندلو درک : السراج بک سينټر جناح سينټر جناح روډ کوټه

کتاب پلورنځی، ريګل پلازه دکان نمبر ۷ جناح روډ کوټه

ال جان پبلشرز شېراني مارکېټ عبدالستار روډ کوټه

تکتو کتاب کور کاسي روډ کوټه

اباسين کتابونه پلورنځی، مين قصبه کالوني سټاپ اورنګي ټاؤن، نزد قلندري هوټل کراچي

پښتو اکېډمی بک شاپ، پېښور يونيورسټۍ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړون

زما د ټولو خواخوږو

یارانو

په نوم چې زما د غم او ښادۍ ملګري دي

زړګی علیخیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

د

سعادت حسن منټو

وسپېڅلي روح ته
چې قلم ئې رښتیا او بربنډ لیکل

زرګی علیخېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړ

د زړګي علیخېل..... ماښام خټک	7
مینه او منـنـه	16
(1) کرمه کلې	19
(2) وړونـد	24
(3) دنـده	28
(4) خط	38
(5) چمچه	49
(6) کمان	54
(7) لاحاصل بشر	56
(8) لوبـته	62
(9) نخښه	72
(10) ویلن	75

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړګي علیخېل د افسانو جنسي حسيات

جنس پخپله يوه لويه موضوع ده او بيا که په نړيواله کچه په عمومي توګه او په ادب کي په خصوصي توګه او بيا په ادب کي هم په افسانه کي خاص الخاص توګه يوه لويه موضوع په هر دور کي پاتي شوې ده. چونکې د دې موضوع د ژوند سره ډېر انتهائي نازک تعلق دی، ولي چي د دې موضوع په اړوند موږ په يو خاص ټولنيز نظام کي د استوګني له سببه خپل اصل هم لا دريافت کولای شو او دغه رنګه د دې په وسيله د خپل ټولنيز تشخص د پېژندلو او پوهېدلو کومک هم ترلاسه کېدی شي، خو د ټولو نه اول دا خبره ضروري ګڼم چي اول جنس باندي خبره او شي چي جنس دی څۀ شی؟ جنس څۀ ته وائي؟ افسانه او جنسي کلچر څۀ شی دی؟ د جنسي افسانو موضوعات، جنسي رجحانات او روئې، جنسي انحرافات او د داسي افسانو په راتلونکي د اغېز په باب هم خبره او شي چي په دې کتاب کي په افسانو کي موجود جنس، جنسي مسائل او په نفسياتو د پوهي کومک نۀ يوازي ترلاسه شي بلکې برلاسه هم شي.

په مشرقي ژبو کي جنس په ډېرو محدودو معنو کي راخستی شوی دی. لکه فرهنګ اصفيه کي د جنس د توري معنا ذات، قماش، نوع او صنف دی. هم دغه رنګ په فيروز اللغات کي ئې هم قريباً هم دغه معنې دي. ولي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګرېزۍ په ډکشنرو کې د جنس (Sex) د توري ډېر پراخ او وسيع مفهوم اخستی شوی دی. په "Websters" ډکشنرۍ کې د (Sex) مراد داسې اخستی شوی دی.

ژباړه: يعنې نر او ښځه يا نرينه او ښځينه کردارونو له کبله يا د دوی د کرداري صفاتو له سببه توپير او هغه ټول څيزونه د کومو چې تعلق د جنسي اسودګۍ يا د زېږون سره دی. يا په دواړو کې د موجود جنسي کشش سبب وي چې دواړه د يوه بله تقاضا کوي. دغسې اکسفورډ ډکشنرۍ کې د جنس (Sex) وضاحت داسې شوی دی.

ژباړه: په عامه توګه د جنس نه مراد په نر او ښځه کې توپير يا تميز دی. خو د جنس د جديد استعمال له رويه د توليد په اعضاؤ کې د دوی د جوړښت او په عمل کې د توپير يا تميز په حواله په نر او ښځې کې فرق دی.

د علم سماجيات له رويه په حياتياتي بڼه د نر او ښځې توپير يا تميز له وجې جنسي رشته يوه سماجي رشته هم وي نو د جنسي ضروورياتو سره د دې تعلق جزوي وي.

ډاکټر ټوني ليک (Dr, Tony Lake) په ډېرو ساده ټکيو کې د جنسي تعلق وضاحت د جنس په حواله څه داسې کوي.

يعنې د جنس نه مراد د نر او ښځې د ملاپ د پاره د اعضاء تناسل د اشتعال او بيا د دغه اشتعال په نتيجه کې د پکاروني عمل ته جنس وائي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـرض مـذکر او مونـث یـا نرینـه او ښـځینه کردارونـو کـي د مشـترکه مخصـوص حیاتیـاتي تعلـق لـرو چـي دې تعلـق ته جبلي تعلق یا جبلت وایو.

ډاکټـر نعـیم احمـد د فرائیـډ پـه حـوالې د جبلـت داسـي تعریف کړی.

جـنس یـو پیدائشـي خلقـي رجحـان دی کـوم چـي د نفسـیاتي اعمـالو رهنمـائي کـوي. مـثلاً د حسـن جبلـت، ادراک، حافظـه، تفکـر او داسـي نـور. پـه رنـګ د نفسـي اعمـالو پـه هـدایت او رهنمـائي عضـویه یـو مخصـوص هـدف پـه لـور وړل، جبلت تـه د یـو داسي سیند یـا خـوړ سـره تشـبیهه ورکـړی کېږي یا شوې ده کوم چي تـل تـر تلـه پـه خپلـو ټـاکلو او معینه لارو بهېږي.

د هـر جبلـت څـه نـا څـه مقصـد ضـرور وي. مـثلاً د جنسـي جبلـت تعلـق پـه بنیـادي توګـه د نسـل د بقـا سـره دی او پـه دې حوالـه پـه انسـانانو او ځنـاورو کـي فـرق دی. پـه انسـانانو کـي د جبلـت د کـارروائي تعلـق د نسـل د بقـا سـره سـره د سـماجي عمـل سـره هـم وي. (اګرچـې د داسـي صـورت تعلـق د شـعور او ارادې سـره دی). ولـي ځنـاورو کـي د څـه مقصـد د پـوره کولـو هـیڅ سـوچ نـۀ وي بلکـې د ځنـاورو جبلـت، بـرائ جبلـت وي. ولـي چـي دوی کـي د جنسـي جبلـت د پکـاروني تعلـق د هـیڅ قسـمه سـماجي عمـل سـره نـۀ وي. د دې نـه مـوږ دا نتیجـه اخـذ کـولای شـو چـي پـه انسـانانو کـي جنسـي جبلـت د مخصوصـو رجحانـاتو تـابع وي او هـم د دې مخصوصـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنسي رجحاناتو له کبله په تمامو انسانانو کي جنسیت (Sexuality) د خپلو سماجي یا ټولنیز اړیکو او رشتو په حواله د مخصوصو رجحاناتو حامل وي. خو یاده دي وي چي د هیڅ قسمه رابطو یا اړیکو بغیر هم یو نر یا ښځه د جنسي کشش له رویه دوی یو بل ته جنسیت ظاهرولی شي. خو جنس او جنسیت د سماجي رشتو په حواله قابو کولای یا منظم کولای شي. کومو ته چي موږ سکه او ناسکه، خپلي او پردي رشتې وئیلی شو.

په پښتو ادب کي د جنس په موضوع خورو ور کار شوی دی، دا موضوع په نظم کي هم څېړلې شوې ده او په نثر کي هم. په شاعرۍ کي په اولسي ادب کي خصوصاً په ټپه او غاړو کي دا موضوع ځای په ځای څېړلي شوي او چېړلي شوې ده. خوشحال ختټک په خپله شاعرۍ کي جنسیات خپله موضوع ګرځولي. حمید بابا هم دا موضوع ځای په ځای په کارولي. غني خان هم د دې موضوع نه کار اخستی. اشرف مفتون هم جنسي موضوع د خپلي شاعری محور ګرځولي او نن سبا ئې ځوان کهول هم پکاوري. چونکې دې وخت زموږ موضوع افسانه ده نو ځکه د جنسیاتو د څېړني او د حسیاتو د پاره تر افسانې ځان محدود ساتم.

په پښتو نثر کي په ناول او افسانه کي جنسي موضوع پکارولی، په ناول کي ماتو خان د جنسي موضوع یو ښکاره نامه ده. په افسانو کي هم دا موضوع ځای په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای پکارولی شوې چې طاهر افريدی، زيتون بانو، پروين ملال، فاروق سرور، حسينه ګل او داسې نورئې ښکاره نومونه دي. خو زرګي عليخېل نجيب په اول ځل د افسانو ټولګه کي جنسي حسيات په ډېر جرات، بې باکۍ او د اصلاح په خوځښت کي را نغښتي ټولني ته وړاندي کړي.

د زرګي عليخېل نجيب په دې ټولګه کي ټول ټال لس افسانې شاملي دي چې په يو يا په بله حواله جنسي موضوع په کي زير بحث ده. خو د زرګي عليخېل نجيب د دې افسانو شاته يو اصلاحي پيغام دی. هر ليکوال لکه چې څنګه نوري ستونزي په ټولنه کي ويني او د خپل ليک موضوع ئې ګرځوي هم دغه رنګ جنس هم د ټولني يوه ستونزه ده. خو د ټولني د فشار له وجهي پرې څوک قلم نۀ پورته کوي او ځانونه پرې يا غلي کړي او يا پرې سمجهوته وکړي. خو زرګي عليخېل نجيب د دې ستونزو په موضوعاتو نۀ ځان غلی کړی او نۀ پرې سمجهوتې ته تيار دی او چې څه ئې په دې ټولنه کي ليدلي، کتلي، مشاهده کړي او دا هر څه ورته د يو ستونزي په شکل کي را وړاندي شوي نو دۀ خپل قلم ته من و عن سپارلي او دې ستونزو ته ئې د شاعری يا د ناول ښه نۀ ده خپله کړې، بلکې د لنډو کيسو کينوس ئې ورته غوره کړی او دغو ستونزو ته ئې يو داسې افسانوي رنګ ورکړی چې په کيسه کيسه کي ئې ستونزه هم وړاندي کړې او د فن لمن ئې هم نۀ ده پرې ايښې. ګو چې کله کله ډېر نيغ پرې راغلی خو فنکارانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریاض کې ئې بیا زر ځان راژغورلی او خبره ئې په اشارو کینایو ته راوړې او د فن په کالو کې ئې خبره په ډېره حسینه پیرایه کې رانغښتې. دا افسانې ګو چې د موضوع له لحاظه خپله معنا تر سره کوي، ولې چې د ادب د قاري د پاره په کې د جنس نه په پورته هم ډېر څه شته.

ګرمه ګلۍ یوه اصلاحي افسانه ده چې د جنس په بنسټ خپله وظیفه تر سره کوي. ګرمه ګلۍ لکه چې د نوم نه ظاهره ده ذو معنی افسانه ده. لفظي او باطني دواړه معنې ئې د خوند دي. په دې افسانه کې ښاغلی لیکوال په دوو ذاویو د یو کردار له عمله خپل مقصد ته د رسېدو هڅه کوي او په ډېر ساده باده او واضحه ابلاغ تر دغه سنګمیله ځان رسوي. د دې موضوع که یو اړخ ته ډېره عامیانه ده ولې په باطن کې ډېره باغیانه ده او د دې افسانې دغه باغیانه عمل ئې د یو کردار "خاني" د منفي مشغوله نتیجه ده. په دې افسانه کې وینه ورکول، انجکشن او ګرمه ګلۍ هغه علامتونه دي چې که یو پلا د مرض او د مریض د صحت او د ژوند منلي او کوټلي اسباب دي نو بل اړخ ته د دې انجکشن یا د ستني غلطه او نا مناسبه پکارونه او په ګرمه ګلۍ کې ټولنیز مریضانو ته د خپلو رګونو نه د هغوی رګونو ته د وینو انتقالول په خپله ځان انتقال ته سپارل دي. په دې افسانه کې ستن یا انجکشن یو داسې ژوندی علامت دی چې که یو پلا مړي رغوي نو بل پلا د ژوندو نه مړي هم جوړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړوند يو علامتي افسانه ده. خو علامات ئې ډېر ګونجلک نهٔ دی. ابلاغ په کي شته. دا افسانه په نفسياتو او جنسياتو اړانه ده. دا افسانه د حسياتو سره تعلق لري. دا افسانه د وړوند په حسياتو بحث کوي. د وړوند د بصر د نشتوالي له کبله د سماعت تېز والی يو په دوه شي او هغه د ځيزونو پېژند ګلو د هغه د آواز نه په ښه طريقه کولی شي. دا افسانه هم په باطن کي اصلاحي افسانه ده چي پرده د ړانده نه هم کول پکار دی. که هغه دي نهٔويني نو تهٔ خو ئې وينې. د دې افسانې ابلاغ ډېر واضحه دی. هيڅ پيچيدګي په کي نشته. تر څه حده طنز او مزاح هم په کي شته چي د اصلاح اړخ ته اشاره کوي.

دنده افسانه يوه ساده او روانه افسانه ده. د موضوع لحاظ سره زړه ده. موضوع ئې موښلې ده او په دې موضوع يا د دې سره تړلې بلا افسانې ليکلي شوي. ولې د دې افسانې موضوع اصل ترننګ پوائنټ د درېيم ګړي ده. په دې افسانه کي ستونزه د غلط سوچ او د غلط اپروچ ده. په ښځي د بدګمانۍ اظهار دی او د نر کردار ته په مخ يوه زورداره څپېړه ده.

خط، دا کرداري او مکالماتي افسانه ده. دې موضوع ته ورته ډېري افسانې په نورو ژبو کي ليکلي شوي، ډرامې او فلمونه هم جوړ شوي، په پښتو ادب کي د خطاطي او يا د جينی ورسره اړيکه يوه نوې تجربه ده. ښه افسانه ده او د ډبل پارټ لکه چي اوله تجربه وي. په پښتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادب کې د تجسس نه ډکه افسانه ده خو د انفرادي مشاهدو او تجربو یوه داسې بېلګه ده چې هرچاته اپیل کوي.

چمچه افسانه د ټولنې په اجتماعي سوچ طنز دی. او اختتام ئې تکل ته ورته دی. خو که یو پلا د اسد خود کلامي دا افسانه خونده وره کړې ده بل پلا تکل ته ئې هم ورته کړې ده. خو افسانوي رنګ ئې بېللی نهٔ دی. د افسانې خواږه په کې تر آخره ځان ښودنه کوي.

ګمان، په دې افسانه کې تلوسه کمه ده، خو دا افسانه د رئیلیزم یا حقیقت نګاری داسې یوه بېلګه ده چې د داسې ستونزو په بیا بیا مورِ په ټولنه کې مخ کېږي خو د صنفي امتیاز له وجهې په ټولنه کې هر سړي په داسې ستونزو ځان غلی کړی وي. باوجود د دې چې د حقیقت نه هر سړی خبر وي، ولې د یو بل سره ئې د وئیلو جرات نهٔ شي کوی او دا افسانه د یو داسې حقیقت ښکارونه کوي.

لا حاصل بشر، دا اصلاحي افسانه ده. په دې افسانه کې په جنس کې د اصلاح هڅه ده. مکالماتي افسانه ده او په زور دارو مکالمو اډانه لري.

لوبته، ښه افسانه ده خو پیغام ئې د علامت یا د تخلیقیت په ځای ډېر ښیغ دی او د فني په ځای اصلاحي دی. ښه افسانه ورته په دې وایم چې که ظاهره په کې جنس دی نو پټه په کې د انس اصلاح هم ده.

نخښه، یوه عامه ساده او سوچه افسانه ده. په کردارونو اډانه لري. په ټولنه طنز دی. د کردارونو کمزوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کي ښـو دلي شـوې ده چې د نـر او د ښـځي پـه بـې اعتمـادی بنیاد لري.

ویلـن، یـوه اصـلاحي افسـانه ده. پـه ټولنـه خصوصـاً پـه ځـوان کهـول طنز دی او د ننني پـه پښـتو فلمـي کلچـر هـم یـوه نیوکـه ده چـي ځـوان کهـول بـې لاري کـوي بلکـې ډېـر ئـې بـې لاري کړل.

الغـرض پـه دې کتـاب کـي ټـولي افسـانې چـي حـوالې ئـې مـا راخسـتي، د دې مقصـد پـه ټـولني کـي جنسـي رجحانـات او روئـې پـه ګوتـه کـول دي او د اصـلاح هڅـه کـول دي. زمـا پـه خیـال د دې نـه دي هرګـز ځـوک دا معنـا نـهٔ اخلـي چـي ګنـې د دې نـه د لیکـوال خـدای مـهٔ کـړه د فحاشـۍ اړخ تـه د ټـولني د بوتلـو هڅـه ده. دا هـم لکـه د نـورو سـتونزو یـوه ټـولنیزه سـتونزه ده چـي د یـوې داسـي غټـې تنـاکي پـه شـکل کـي موجـوده ده چـي د ټـولني پـه رګونـو کـي لـه درده ځړیکـي وهـي او د غـه تنـاکي تـه زړګـي علیخېـل نجیـب د یـو سـماجي ډاکټـر د قلـم ځوکـه تېـره کـړې او نـو او زوی تـرې راباسـي او صـفا سـوتره کـوي ئـې. چـي یـوازي مـریض پـرې نـهٔ ښـه کېـږي بلکـې د ټـولني د خالصـي اصلاح د پاره ترې ټوله ټولنه صحت یابه کېږي.

مننه

مابنام خټک ایډوکیټ

فرید چیمبر، کراچی

18-09-2019

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه او مننه

دخدای پاک په فضل او احسان او د ملګرو پښتنو په ډاډ او مرستهدا ده د خوږې پښتو په چوپړ کې دریمه د لنډو کیسو ټولګه ستاسو مینه والو ترلاسو دررسېده. د لوی متعال څښتن ډېر زیات شکر ګزاریم چې د خوږې پښتو و چوپړ ته ئې درولی یم.

د هري ژبي ادب د هغه د تخلیقي ادب د لاري پېژندل کېږي.ژبه هلته بډایه کېږي چې په کومه ژبه کې د تخلیقي ادب پنګه درنه وي. زما په فکر په پښتو ادبیاتو کې د کیسه ایز ادب صنف د شاعرۍ د صنف په مقابله کې ډېر کم تخلیق شوی دی. زموږ د عصر لیکوالان ډېر کم د کیسه ایز ادب خوا ته توجه ورکوي، د شعر په میدان کې پیاوړي دي خو د کیسه ایز ادب په میدان کې بیا خال خال لیکوالان لګیا دي زیار کاږي. باید موږ د شعر د تخلیق سره سره د کیسه ایز ادب خوا ته هم توجه وکړو او خپله خوږه پښتو د نورو ګاونډیو مترقي ژبو په کتار کې ودروو.

د دې ټولګي پر لنډو کیسو څه تبصره کول نهٔ غواړم، د ښو او بدو پرېکړه ئې ستاسو پر علمي نظر پرېږدم، خدای دې وکړي چې ستاسو ادبي تنده درماته کړي او د پښتو کیسه ایز ادب په لمن کې یوه ګټوره اضافه وګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته به زهٔ د هغو ملګرو مننه خپل فرض وګڼم چا چې په دې ټولګه کې خپل تر وسه څه نا څه ونډه شریکه کړې ده.

زړهٔ ته راتېر، د تکل د دنیا نومورې څهره، زما ادبي ملګری او ډېر خوږ انسان ښاغلي ایډوکېټ ماښام ختټک صاحب یو جهان مننه کوم چې د دې ټولګي پر متن ئې خپله علمي رایه له تاسو سره په تحریري توګه شریکه کړه. هم دی ؤ چې د دې ټولګي د لنډو کیسو پر نفسیاتو پوهېدی. یو ځلي بیا ئې د زړهٔ له کومي مننه کوم. الله دي د دهٔ نېستي پر موږ نهٔ راولي. قلم ئې نور هم تاند او بهاند غواړم.

یاران به بیا سره یاران وي
غماز کمبخته هسي زړونه بدوینه

زما یاران.... د خدای په فضل دي خو بې شمېره او خدای دي ئې راته ژوندي او ګړندي لري، د خپلو ټولو خواخوږو یارانو مننه کوم چې ماته هر وخت ډاډګیرنه راکوي، ما د پښتو ژبې و چوپړ ته هڅوي، خدای دي دوی تل آباد، خوشحاله او ښاد لري.

د سباوون پښتو ادبي ټولني کوټي صدر ښاغلي عباس شاه مخلص هم زښته مننه کوم چې د ټولني د اړخه ئې دا ټولګه خپره کړه.

په آخر کې زهٔ د ګران، خوږ او پر پښتو مئین ملګري **محمد نسیم خان توخي** د زړهٔ له کومي مننه کوم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرمه کلی   زرکی علیخېل

د دې ټولګي مالي لګښت ئې په ورين تندي پر ځان ومنلی او دا ټولګه ئې د چاپ په ګېڼه ښائسته کړه. خدای دي داسې پر پښتو مئين ځوانان تل ژوندي، آباد او خوشحاله لري. آمين.

نور تاسو و کتاب لوستلو ته پرېږدم. والسلام

ستاسو

زرکی علیخېل

سهېلي پښتونخوا کوټه

19-09-2019

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرمه کلې

زمونږ د کلي د هديرې په غېږ کې چې په ټوله سيمه کي لويه هديره ده، ډېر تنکي ځوانان په خوارږه خوب ويده دي. څوک په بدی کښې، څوک په خدائي مرګ، څوک په ايکسډنټ کې او څوک بيا په داسي جهاد کي له منځه تللي چې هغه د خپل نسلي ورور په خلاف روان دی دوام لري، او دې هديرې ته ئې مړي راوړي او په کې ئې ښخ کړي دي. نن چې زۀ په دې لويه هديره کې چې يو اوږد او په سلګونو کلونو تاريخ هم لري کوم قبر ته ناست يم دا د تنکي ځواني مرګ "خاني" قبر دی. د قبر په کتبه ورته خپلوانو ليکلي دي "ځواني مرګ خانی" . نن مې زړۀ غواړي چې ځواني مرګ خاني ته د مغفرت ډېري دعاوې وکړم.

زۀ او خانی د وړوکوالي ملګري وو. په سکول کې د لومړي ټولګي څخه بيا تر لسم ټولګي پوري، په محله کې هم سره ګاونډيان، زمونږ دواړو مېنډي لکه سکه خوېندي داسي سره ملګري وې.

خاني کله هم له ما او ما له دۀ، د زړۀ حال نۀ وُ پټ کړی. تېر کال خانی ډېر سخت ناروغه شو، ډېر دارو درمل ئې ورباندې وکړل، خو د روغتيا پر خوا ئې ګام نۀ اخستی. د دې ناروغی له مخه خانی له تېرو درو مياشتو څخه و ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته روږد شوی ؤ. پلار ئې ښه پیسه درلوده، لوی کاروباري سړی ؤ، د خاني سره د پیسو کمي نهٔ وه، هره ورځ به ئې ځان ښه تیار کړو او ښار ته به روان شو.

د خاني عمر دا وخت اوولس (۱۷) کاله ؤ. خامه ځواني ئې وه، د ځوانۍ توده وینه ئې په جوش کې وه، د فیشن ډېر شوقي ؤ، ما خو هیڅ کله هم دی په داسې غلطو لارو نهٔ ؤ لیدلی چې په هغه کې ځوانان د خپلې ځوانۍ او ګرمې وینې د لاسه ښکېږي او دویمه دا چې په خاني کې یو بل خصوصیت دا هم ؤ چې هغه به هر ضرورت مند ته د خدای د رضا د پاره وینه ورکوله، ولې چې د دهٔ د وینې ګروپ o-(او، نیګیټیو) ؤ چې دا وینه د ډېرو کمو خلکو وي.

ناروغي ئې ورځ په ورځ زیاتېدله، ټول وجود به ئې دړد کولو، مړهٔ تبه ئې په وجود کې خوره وره وه،یوه ورځ د خاني مور زموږ کور ته راغله او په ژړغوني لهجه کې ئې راته ووئیل چې

"زویه! تهٔ خو خاني یو ډاکټر یا ملا ته ورښکاره کړه، ورځ په ورځ ئې وجود ویلېږي، ستا خو هره خبره مني".

ما په جواب کې ورته ووئیل چې "ضرور، زهٔ به نن نن دی و یو ښه ډاکټر ته ښکاره کړم".

مور ئې بېرته په سرو سترګو ولاړه. زهٔ هم لږ ساعت وروسته د کوره ووتم او د خاني کور ته ورغلم. خانی په کور کې په خپله کوټه کې پر پلنګ پروت ؤ. ما قانع کړو چې ډاکټر ته ځو، دهٔ هم څه ضد ونهٔ کړ، په هم هغو بوی ناکو جامو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کـې راسـره روان شـو، دواړه زمـا پـر موټرسـائیکل کښېنسـتو او د ښار په خوا روان شو.

زمـا یـو ملګـری چـې پـه یـوه پرائیویـټ هسـپتال کـې د یـو نومـوړي فزیشـن ډاکټـر سـره اسسـټنټ ؤ هغـه تـه ورغلـو. هغـه زمـوږ ډېـر ښـه هرکلـی وکـړی، د خـاني د پـاره ئـې جـوس او زمـا د پـاره ئـې شـنې ترخـې چـای را وغوښـتې. پـر ډاکټـر صـاحب ډېـر زیـات رش ؤ، خـو د ملګـري پـه برکـت مـوږ تـه ډېـر زر وار راورسـېدی. ډاکټر صـاحب ډېـر خـوږ انسـان ؤ، د خـاني و کېفیـت او حالـت تـه چـې ئـې وکتـل نـو یـو څـو پوښـتني ئـې ځنـي وکـړې. بیـا ئـې دوه ټیسـټونه را ولیکـل چـې "دا ټیسـټونه وکـړئ او بیـا ئـې ماتـه ښـکاره کـړئ". مـوږ د ډاکټـر د کـوټې څخـه را ووتـو، راغلـو لیبـارټرۍ تـه، هلتـه ئـې د خـاني څخـه تقریبـاً لـس سـي سـي وینـه وایسـتله او مـوږ تـه ئـې د نـیم سـاعت انتظـار کولـو ووئیـل. مـوږ بېرتـه د هغـه ملګـري خـوا تـه راغلـو چـې د ډاکټـر صـاحب اسسـټنټ ؤ. نـیم سـاعت مـو د آخـوا دې خـوا مجلسـونه وکـړل، ملګـري مـې راتـه ووئیـل چـې "زهٔ ځـم د خـاني ټیسـټونه راوړم". هغـه د لیبـارټرۍ خـوا تـه ولاړی، لـږ سـاعت وروسـته بېرتـه راغـی، د ټیسـټونو رپـورټ ورسـره ؤ، مـوږ ئـې ډاکټـر صـاحب تـه وروسـتو، ډاکټـر چـې د خـاني رپـورټ وکتـی نـو ئـې ووئیـل، "دومـره خـاص کیسـه نـهٔ ده، سـتا د هډو تبـه ده، خـدای بـه دې ښـه کـړي". بیـا ئـې پـر پرچـې دوا لیکـل پیـل کړو "هـا دا واخلـه، پـر وخـت ئـې ورکـوئ، پرهېـز دې بالکل نهٔ کوي، زړهٔ د خلاصه دې هر شی خوري".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ هم را ولاړ شو د ډاکټر مننه مو وکړه. چې څنګه وتلو نو ډاکټر صاحب پر ما ږغ وکړی. "ځوانه! ته ودرېږه".
خاني ته ئې وویل چې "ته دباندي کښېنه، زه ده ته ستا د پاره یوه دوا ورلیکم". خانی او زما ملګری دواړه دباندي ووتل، ډاکټر ماته د کښېنستو اشاره وکړه، زه پر چوکۍ ډاکټر ته مخامخ کښېنستم. ډاکټر په افسرده لهجه کي راڅخه وپوښتل "دا ځوان ستا څه دی؟".

"ډېر نږدې ملګری مي دی"

"ستا د ملګري ایډز دی"

"ایډز؟". له ما ئې لاري ورکي کړې، نه پوهېدم چي دا ئې څه راته وویل.

"هو، ایډز"

"لاکن ډاکټر صاحب! خانی خو ډېر شریف او خانداني ځوان دی". ده خو هره څلورمه میاشت د خدای د رضا د پاره و ضرورت مندو خلکو ته وینه ورکوله، نو بیا څنګه کېدای شي چي دی......

"ایډز نه شرافت ګوري او نه خاندان، او دا هم کېدای شي چي ده چي کوم وخت آخري ځل وینه ورکوله نو هغه وخت د ویني سرنج استعمالي شوی وي، د هغه څخه هم دا مرض خورېږي. لحاظه تاسو د ده پوره پوره خیال وساتئ، د ده سره ېبخي لږ وخت دی، که ووایم نو زیات نه زیات شپږ میاشتي، تاسو دی د ده په ناروغي مه خبروئ کنې په شپږو ورځو کي به سترګي پټې کړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ را ولاړ شـوم، د ډاکټـر څخـه د رخصـت اخسـتلو بغیـر د دهٔ د کـوټې څخـه را ووتـم. خـانی مخـامخ پـر یـوه چـوکۍ زمـا پـه انتظـار ناسـت ؤ. زهٔ چـي ئـې څنګـه ولیـدم نـو را ولاړ شـو. مـوږ دواړه د هسـپتال څخـه دبانـدي راووتـو، پـه یـوه میډیکل کـي مـو دوا واخسـته، موټر سـائیکل مـو د سټېنډ څخـه را وباسـی او پـر کښېنسـتو. پـه دې وخـت کـي خـاني راتـه ووئیل چي

"یاره! زهٔو تاته یوه لاره دربښئیم پر هغه درځه".

مـاهم ورسـره ومنلـه، د دهٔ پـر را ښـوولې لاره روان شـوم. کلـه پـه یـوه ګلۍ کلـه پـه بلـه ګلۍ کښي، آخر یـوې تنګي ګلۍ تـه برابـر شـوم، خـاني وئیـل چي "پر دغـه تنګـه ګلۍ درځه خـو لـږ پـه کـراره کـراره". زهٔ هـم پـه دې تنګـه ګلـۍ کـي روان شـوم. د ګلۍ د هر کـور یا بیا دویم یا درېیم کـور پـه مخ کـي یـوه زنانـه بـه ولاړه وه. مـوږ تـه بـه ئـې ډېر پـه مینـه او ځیـر ځیـر کتـل. آخر لـه دې ګلۍ ووتـم. خـاني پـه مسـکي کـي راتـه ووئیـل چـي "تاته در معلومه ده دې ګلۍ ته څهٔ وائي؟"

"نا". ما په جواب کي ورته ووئیل.

دهٔ پـه مسـکي او رازداره انـداز کـي راتـه ووئیـل "دې ګلۍ ته ګرمه ګلۍ وائي".

زهٔ د خـاني پـه جـواب او د دهٔ پـه نـاروغۍ پوهـ شـوم چـي دی څنګـه او لـه کومـه ناروغـه دی.لاکـن هغـه وینـه چـي خـاني بـه هره څلورمه میاشت د خدای د رضا د پاره ورکوله.. هغه؟

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړوند

د خالقداد عمر اوس دېرشو کالو ته رسېدی، په سترګو وړوند، لاکن په صحت ښه برابر ؤ.

خالقداد د کونډې مور یوازینی زوی ؤ. دوې مشري خوېندې ئې وې چې هغه هم ود شوي وې. په شل کلني کې اکا (تره) ورله خپله لور ورکړه، خو د یو کال تېرولو وروسته هغه د خدای په کار شوه. خالقداد قسم وکړی چې دی به بل وادهٔ ونهٔ کړي. قسم ئې پر خپل ځای، خو دې وړوند ته چا خپله لور او خور ورکوله، هغه خو اکا ئې ؤ چې د دهٔ سره ئې دا ښېګړه کړې وه.

د خالقداد سترګي د وادهٔ څخه دوه کاله مخ کې د موټر په یو ایکسډنټ کې زخمي شوي وې. ډاکټرانو ورته آپریشن کړې، د آپریشن کولو وروسته د خالقداد د سترګو څخه چې پټۍ لېرې کړل شوې نو د خالقداد په سترګو د تیارې پردې پرتې وې. خالقداد ډېر زیات غمګین شو. ډاکټرانو ورله تسلي ورکوله چې دا تیاره به په کراره په رڼا بدلېږي. خالقداد هم توري چشمې سترګو ته واچولې او په یوې نرۍ لکړه ئې ژوند پیل کړو. اوس نو د وړوند توب ئې اتهٔ کاله وتلي وو. خالقداد په لکړه دومره اموخته شوی ؤ لکه یو بینا کس چې په لاره او علاقه کي بلد وي.

خالقداد د خپل کلي څخه لېري د غرهٔ په دامان کې د ترېرونو کلی درلود. په دې ترېرو کې ئې و یوه ترېور ته مشره خور ناسته وه. کله نا کله به د خور حال احوال ته ورغی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پو ښتنه به ئې پر وکړه، بېرته به چا ترېور خپل کلي کور ته راوستی.

دا ځل په دامان کلي کې د خالقداد د یوترېور د لور وادهٔ ؤ. د دهٔ و ټوله کورنۍ ته ست شوی ؤ. دهٔ هم غوښت چې ولاړ شي، خو خېر د کور د نورو ښځینه او نرینه وګړو سره وادهٔ ته ولاړی.

ښه د یخ شپې او ورځې وې، دوی د وادهٔ څخه یوه ورځ مخ کې لا ولاړو. خالقداد ډېر شوخ ؤ، ښې ګپې ئې کولې، د ځوانانو سره ځوان او د سپین ږیرو سره سپین ږیری ؤ. په ښځو کې چې به کښېنستی نو هغو به هم خوا نهٔ بدوله. ولې چې خالقداد وړوند ؤ، ښځې ئې نهٔ لیدلې. د ښځو به که مخ پټ ؤ که ښکاره که به ئې سر لوڅ ؤ که پټ د خالقداد په مخ کې ورته هیڅ مسئله نهٔ وه.

خېر د وادهٔ کار ؤ. خالقداد د خور سره د حال احوال په نیت لکړه په لاس کې د یو ماشوم په مرسته د ښځو خوا ته ورغی. خور ئې ډېره خوشحاله شوه. زر زر ئې په برنډې (برآمدې) کې ورته نیالي او اره کړه او مشر ورور ئې پر کښېنوی. د کور په غولي کې تنکۍ تنکۍ انجوني لګیا وې اتڼ ئې کوی. دهٔ هم پر دریا او غاړو خوند اخستی ؤ. توري چشمې ئې په سترګو وې، د اتڼ په خوا متوجه ؤ، خور ئې ورته چای راوړې، د چای پیاله ئې په لاس کې ورکړه، دهٔ هم د چای او غاړو څخه دوه چند خوند اخستی ؤ.

په دې دوران کې یوه ځوانه او ډېره ښائسته ښځه د درو میاشتو ماشوم په غېږ کې راغله د خالقداد په مخ کې چار

(c) ketabton.com: The Digital Library

زانو کښېنسته. هغه د خالقداد د خور د لېوره لور وه چې د ې ښادي ته راغلې وه. هغه خبره وه چې خالقداد وړوند دی. ماشوم ئې په غېږ کې پرې باسی، خپله لمن ئې راپورته کړه او ماشوم ته ئې شيدې (پۍ) ورکول پيل کړو. دا خالقداد ته مخامخ ناسته وه، د خالقداد د ناستې انداز داسې ؤ چې دی د اتڼ خوا ته متوجه دی. ښځه د يوې بلې ښځې سره په ګپه اخته شوه، هلته ماشوم خپلې شيدې رودلې، په دې وخت کې د خالقداد کېفيت لږ بدل غوندې شو. پر تندي ئې خوله راغله. د ښځې ورته پام شو، زر ئې پوښتنه ځنې وکړه چې "خالقداده! څۀ درو شو، خېر خو دی؟"

خالقداد زر ځان سره راټول کړی وې وئيل "هيڅ نۀ، هسې مې لږ ګرمي وشوه".

"په دې يخ کې دې څنګه ګرمي وشوه، طبيعت خو دې سم دی". ښځې بيا ځنې وپوښتل.

"تۀ داسې وکړه چې يو ماشوم را وغواړه چې ما هلته د سرېيو ځای ته بوزي، دلته مې ساه تنګېږي". خالقداد ورته ووئيل او خپله لکړه چې د دۀ سره په څنګ کې پرته وه په تېرولو را پورته کړه او ولاړ شو.

ښځې هم نږدې ولاړ ماشوم ته ووئيل "راشه دا ماما د لاسه ونيسه او دباندې ئې د سرېيو ځای ته بوزه، هله شاباس".

خالقداد چې کله د هغې ناستې ښځې څنګ ته تېر يدی نو ئې سر کښه نيولی ؤ. په کراره کراره د کور څخه دباندې ووتی. ماشوم ته ئې ووئيل "ما د سرېيو ځای ته مۀ بيايه، لږ لېرې د ساره ګشت د پاره مې بوزه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم هم هوښیار ؤ، د اتو یا لسو کالو ؤ، خالقداد ئې د کوره ښه لېرې بوتی. خالقداد ماشوم ته ووئیل چې "بس ته اوس ځه، زۀ بیا خپله ځم". ماشوم هم دی هلته پرېښووی او د کور په خوا ئې ځنې منډه کړه.

خالقداد چې کله پوهـ شو چې ماشوم نشته، لکړه ئې یوې خوا ته وغورځوله.... واګې ته ئې لاس کړی.... د تشو بولو په بهانه...... په دوو تلو کښېنستی او چشمې ئې له سترګو....... لېرې کړې.

◯◯◯◯◯◯

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنده

د پنځویشت کلنې نازو د وادۀ دوه کاله کېدل. د برش کلن خاوند قیصر ئې په یوه پرائیویټ سیکیورټي ګارډ کمپنۍ کې کار کوی. نازو تعلیم یافته وه، ښه کارنده وه. د جامو ګنډلو هنر ئې په لاس کې درلودی. خاوند قیصر بیا پرائمري فیل او د لاس د خوارۍ نۀ ؤ. د سیکیورټي ګارډ په کار کې به توله ورځ د دفتر مخ ته ناست ؤ، دوولس ګهنټې به ئې ډیوټي کوله، دۀ غوښتی هم داسې کار چې توله ورځ ناست وي.

دوی چې په ښار کې په کومه محله کې اوسېدل د هغې محلې زیاتره نر او ښځه سهار د خپلو کارو پسې وتل او مازدیګر به راتلل. په دې محله کې یوه ښځه چې نوم خو ئې چاته نۀ ؤ معلوم خو ټولو به ورته باجي وئیل اوسېده. دې ښځې په این، جي، او کې کار کوی. د دې باجي اداري په کوم کې چې دې کار کوی دې ته په یوه بله محله کې د ښځو د زدکړې او ورسره د خیاطۍ یو سینټر خلاص کړی ؤ. باجي به د دې دواړو محلو و ښځو ته د عصري تعلیم سره سره د خیاطي زده کولو کورس هم ورکاوی. بیا چې به کله ښځو دا هنر تر لاسه کړی نو به ئې په آخر کې یو سټائنلیک (سرټیفیکټ) او یو د جامو ګنډلو مشین ورکړی چې دوی مخته په ژوند کې د خپلې کورنۍ مالي ستونزې پر اواري کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باجي او نازو ښه علیک سلیک او تلل راتلل ؤ. باجي د نازو د هنر څه خبره وه. هغې به هر وخت نازو ته وئیل چي "ته د دې هنر څخه خپله پېشه ولي نهٔ جوړوې؟" نازو به انکار کولو او د قیصر په آمدني به ئې شکر باسی.

یوه ورځ باجي و نازو ته مشین راوړی، باجي نازو ته ووئیل چي "تهٔ دا مشین درسره کښېږده، دلته په خپل کور کي کله نا کله جامې ګنډه، زهٔ به و ښځو ته ووایم چي هغوی دي په تا خپلي جامې ګنډي". نازو خو اول ورته انکار وکړی، بیا ئې د باجي په ډېر اصرار هو وکړه او مشین ئې کښېښووی.

ورځي او شپې تېرېدې، خاوند قیصر هم ډېر خوشحال ؤ چي اوس د کور ګزران ډېر ښه روان دی. نازو هم د ښځو جامې جوړولې او ډېر اعلی ګنډل به ئې کاوی.

یوه ورځ د باجي سره یوه بله ښځه چي ډېر سینګار ئې کړی ؤ او په عمر پخه معلومېده راغله. د خبرو څخه داسي ښکارېده چي دا به ډېره شتمنه وي. پنځه جوړې جامې ئې و نازو ته ورکړې چي "دا په نوي نوي ډیزائنو کي را جوړې کړه. بیعه به ستا د مرضۍ وي". نازو هم "سمه ده" ورته ووئیل. باجي او ښځه بېرته ولاړې، نازو هم کښېنسته، بیاتي او ناپ ئې ورباندي راواخستی.

د قیصر د کور دباندي مخامخ پر تړه هر وخت دوه کسان ناست وو. په هر روان او را روان کس کي به ئې چرت وهی او بیا به ئې پر هغه خپل مجلس تازه کوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په يوه هفته کې ئې پنځه سره جوړې جامې ور وګنډلې. ښځه هم راغله، جامې چې ئې وليدلې نو ئې ډېرې زياتې خوښې شوې.

"ځنګه چې باجي وئيلي ؤ له هغې هم زياته کارنده ئې، ها دا واخله ستا حق". ښځې د پرس ځخه دوه د شنه زريانو نوټونه را وايستل او نازو ته ئې ونيول. نازو هم هغه پيسې ځنې واخستې. ښځې خپلې جامې واخستې او د روانېدو د پاره ولاړه شوه. چې کله ئې رخصت اخستی نو ئې نازو ته ووئيل چې "سبا به زما ډرائيور راشي او تاته به يو ځو نورې جامې د ګنډلو د پاره راوړي". د دې خبرې کولو سره روانه شوه. نازو نن ډېره خوشحاله وه، ولې چې دې نن يو په دوه پيسې ګټلې وې.

په دا سبا د کور دروازه وټکېده، نازو د کور د دننه ځخه بږغ ورباندې وکړو "ځوک؟"

"دا جامې واخله ميډم را استولي دي". د دباندې ځخه بږغ وشو.

نازو ورغله، مخ ئې پټ کړی، دروازه ئې لږ خلاصه کړه او جامې ئې ځنې را واخستې. بېرته ئې دروازه بنده کړه او کوټې ته راغله.

هفته تېره شوه، د کور دروازه وټکېده. نازو د دننه ځخه بږغ وکړی "ځوک؟"

"هغه د ميډم جامې که جوړې شوې وې را ئې کړه"

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازو پوه شوه چې د میډم ډرائیور دی نو ئې جامې په یوه کڅوړه کې واچولې او د دروازې په خوا روانه شوه. مخ ئې پټ کړی، دروازه ئې لږ خلاصه کړه او کڅوړه ئې په یوه لاس ورو باسله. ډرائیور کڅوړه څنې واخستله او پیسې ئې ورکړې.

"هغه میډم وئیلې چې په کور کې یو څه زنانې او ماشومان دي، د هغو جامې جوړول دي، که تاسو زما کور ته د لږ ساعت د پاره راشئ، نا پوره واخلئ نو ستاسو به ډېره مننه وي".

"زما کور یکړ دی، زهٔ د خپل خاوند څخه پوښتنه کوم، تهٔ سبا راشه". نازو په جواب کې ورته ووئیل.

"هغه میډم وئیلې که ستا د موبائل نمبر وي را ئې کړه". ډرائیور د میډم بل پیغام هم ورکړی.

"سمه ده، تهٔ ودرېږه زهٔ ئې درته را اخلم". د دې جواب سره نازو خپلې کوټې ته ولاړه، پر یو کاغذ ئې خپل د موبائل نمبر ولیکی، بېرته دروازې ته راغله، هغه کاغذ ئې ډرائیور ته ورکړی، ډرائیور په ګاډي کې کښېنستی ولاړی. نازو خپلې کوټې ته راغله. دباندې ناست کسانو دا ټوله کیسه ولیدله او خپله ګپه ئې پر تازه کړه.

"یاره دا ښځه ما ته سمه نهٔ معلومېږي، تهٔ ګورې نهٔ چې هره ورځ یو څوک نه یو څوک ورته را روان وي. کله این، جي، او واله باجي کله میډم زلیخا او دا ګاډي واله خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هــره ورځ را روان دی، یــو شــی نــه یــو شــی بــه ئــې ورتــه را اخستی وي".

"هــو یــاره، زمــا هــم لــږ لــږ شــک پــر راځي. خاونــد ئــې تولــه ورځ د خپلــي غریبــۍ پســې ورک وي، دا هــر ســهار د کــوره وزي، لیاقــت بــازار چــوړي ګلــۍ تــه ځــي، تاتــه خــو معلومــه ده چــي چــوړي ګلــۍ څنګــه ګلــۍ ده؟ آښــه دا بیــا بلــه چي ځــان ئې ښــه سینګار کړی وي خو زمــوږ پــه مــخ کي پــه پټــه پرده کي ځي". دا خبره دویم کس په طنزیه انداز کي وکړه.

پــه دا ســبا نــازو قیصــر نــهٔ کــړی خبــر. خــدای خبــر چــي هېــر ئــې شــو کــه ئــې پــه کســته داســي وکــړل. د وېــري کــه لــه ډېــر اعتبــاره چــي خاونــد بــه مــي هــیڅ نــهٔ راتــه وائــي. د میــډم د ډرائیــور ســره د میــډم پــه ګــاډۍ کــي پــه پټــه پــرده د شــا پــه سیټ کــي کښېنســته او د میــډم د کــور پــه خــوا روانــه شــوه. د نــازو هغــه دوو کسانو ته هیڅ پام نهٔ وُ چي دې ته ئې په کوم نظر کتل.

دواړه کســان نــن بیــاد قیصــر د کــور تــر مــخ پــر تــړه ناســت وو. دوی ولیــدل چــي نــازو پــه ګــاډۍ کــي کښېنســته او روانــه شــوه. یــو کــس وآبــل کــس تــه ووئیــل چــي "مــا نــهٔ درتــه ووئیــل چــي دا ســمه ښــځه نــهٔ ده، هغــه ده د میــډم زلیخــا پــه ګــاډۍ کــي د هغــې د ډرائیور سره ولاړه".

دویــم کــس پــه جــواب کــي ورتــه ووئیــل "هــو یــاره! مــا خــو دومــره شــک نــهٔ وُ وربانــدي، لاکــن دا خــو د محلــې ګنــد وختــه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی دا خبري کولې چې قیصر د یوې خوا څه سرپر ځړېدلی، مخ تک ژړ، په درنو درنو قدمونو راغی د کور دروازې ته ودرېدی. د کور پر دروازه کولف راځوړند ؤ. حیران شو چې دا کولف بیا څنګه؟ په دغه سوچ کې ؤ چې پر تېره ناست کسانو کې یو کس پر ږغ کړل. "ورورہ! ستا ښځه پر کور نشته، هغه د میډم زلیخا په ګاډۍ کې کښېنسته او خدای خبر چېري ولاړه"

"ولاړه؟" د ځان سره ئې ووئیل او شرمنده هم شو. دواړه کسان ورته را پورته شول، نږدې ورته راغلل، یو کس ورته ګویان شو "ورورہ! دا محله د شریفو خلګو ده، دلته دا دندې نۀ چلېږي"

"دندې؟ څنګه دندې؟ زۀ پوهـ نۀ شوم". قیصر په حیرانتیا کې ځني وپوښتل.

"ځان مۀ اچوه، تۀ وائې مونږ نۀ پوهېږو چې ستا ښځه کومې دندې کوي"

"تاسو غلط پوهـ شوي یاست، زما ښځه داسې نۀ ده" قیصر په جواب کې ورته ووئیل.

"که ستا ښځه داسې نۀ ده نو هغې د میډم زلیخا سره څۀ تعلق دی " دویم کس ځني پوښتنه وکړه.

"میډم زلیخا؟، زۀ میډم زلیخا نۀ پېژنم او نۀ زما د ښځې د هغې سره څه تعلق دی" قیصر بیا په حیرانتیا کې په جواب کې ورته ووئیل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"میډم زلیخا هغه ښځه ده چې په دې ښار کې د لویو لویو خلکو جنسي هوس و سړېدو ته ښځې سپلائي کوي. پخوا هغې پخپله دا دنده کوله، اوس د عمر په تېرېدو سره نوري ښځې و دې کار ته چمتو کوي او پیسې پر ګټي، څه دا اخلي او څه دې نورو ښځو ته ورکوي". اول کس ورته ووئیل او په برېتو ئې ګوتي ووهلې.

قیصر نور پریشان شو، حیران وُ چې دې کسانو ته څه جواب ورکړي. دویمه چابي هم نهٔ وه ورسره چې د کور دروازه ئې په خلاصه کړې وای. د دې کسانو خبري وربانديِ وغمبېدې، کرار کرار یوې خوا ته روان شو. کله به ئې سوچ کاوی چې نازو داسې نهٔ شي کېدی، هغه خو له ما سره ډېره مینه کوي. کله به ئې سوچ کاوی چې پیسه ډېره بده بلا ده، هر څوک په خپل منګول کي ټینګوي او بیا چې ئې زړهٔ غواړي هغه لاره په خپلوي. په دې سوچو کي تلې تلی ډېر لېري ورسېدی. بېرته ئې د ځان سره سوچ وکړی چې راځه کورته او د نازو څخه خپله پوښتنه وکړه چې ولې دې ماته دهوکه راکړه. ولې دي زهٔ پردی او پیسه خپله کړه. په دماغ باندي ئې غصه غالبه شوه، بېرته د کور په خوا را روان شو. چې کله خپلې محلې ته را ورسېدی نو چې کتل ئې یوه توره غټه ګاډۍ چې شیشې ئې هم توري وې راغله د دهٔ د کور مختته ودرېده. د دهٔ قدمونه وچ ودرېدل لکه چې مځکه ئې ونیسي. نازو ځني را کښته شوه، د دروازې کولف ئې خلاص کړی او کورته ننوته.ګاډۍ روانه شوه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محلې ښځه ووته. دی هم درانه ګام په زړه کې د غم او غصې طوفان اخستی د کور دروازې ته ودرېدی. دروازه ئې وټکوله. د دننه ښځه بږغ راغی چې "څوک؟". دۀ پر بږغ کړل چې "ستا مړګ". دروازه خلاصه شوه، قیصر د یو تند باد په شان کورته ننوتی. په درام سره ئې دروازه بنده کړه. نازو نږدې ولاړه وه هغې چې ولیدل چې قیصر دی نو ئې د خُلې څه ناڅاپه ووتل "تۀ؟ تۀ څنګه دا وخت راغلې؟".

"ولې زۀ دا وخت نۀ شم راتلی... دا وخت بل څوک راځي که ستا د دندې وخت دی؟". نازو ئې د مړوند ښځه ټینګه ونیوله او په چغو چغو ئې ځنې وپوښتل او د ځان سره ئې کښوله کوټې ته ئې بوتله.

" څه کیسه ده چې دومره قهرېدلی ئې، زما لاس پرېږده". نازو خپل مړوند ځنې د خلاصولو هڅه کوله. قیصر په چغو نارو شو، د خُلې ځخه ئې ځګونه غورځول.

"دا راته ووایه چې زما په مینه کې څه کمی راغلی وُ چې تا دا دنده شروع کړه؟".

"کمه دنده، تۀ څه وائې؟" نازو هم په چغو شوه.

"ښه نو اوس دا هم زۀ درته ووایم چې کومه دنده..... د میډم زلیخا والا دنده.... بله کومه دنده..."

"تۀ غلط شوی ئې یا بیا چا غلط پوهـ کړی ئې، زۀ خو د هغې کورته د ناپ د پاره تللې وم.... هغه ....."

"بس بس، دروغجنې..... ما پخپله ولیدلې.... دروغجنې...... بې حیا....". په غصه شو، د خُلې ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس واخستی هر څه چي په خُله ورتلل هغه ئې باسل. آخوا دې خوا ته ئې لکه لېونی کتل، په دا دوران کې د نازو د ګنډلو بیاتي (قینچي) په لاس ورغله، نازو ځان خلاصوی، د دواړو سره دعوه شوه، قیصر چغې وهلې "بې حیا...بد کرداري.... د پیسو د پاره تر عزت تېره شوې...." . نازو چغې وهلې چې "دا درواغ دي..... زهٔ پر قرآن لاس درته ږدم..... زهٔ بې حیا نهٔ یم ..... تهٔ پر خدای باور وکړه". نازو د قیصر لاس ټینګ نیولی ؤ په کوم کې چي بیاتي وه. لاکن قیصر سړی ؤ، طاقتور ؤ، نازو کمزورې، ښځه ذات.

ناڅاپه قیصر لاس د نازو نه خلاص کړی، بیاتي دا وخت خلاصه وه، په دې کش و بګیر کې بیاتي ولاړه د نازو د غوړلاندې پر مغزي برابره شوه، د وینې یو داره را ماته شوه.... نازو هم هلته پر هغه ځای ولوېده.... نهٔ ئې د خُلې اُف وختی او نهٔ آه.

قیصر چې دا وکتل نو ئې اوسان خطا شول. د لږ ساعت د پاره په کوټه کې چپه چپتیا شوه. داسې لکه چي هیڅوک هم په دې کوټه کې نهٔ وي. د نازو وجود د وینې د بهېدو سره کرار کرار رپېدی، سترګې ئې رډې را ختلې وې، رډ بډ ئې د کوټې و چت ته کتل پرته وه.

قیصر چي لږ په سود کې راغی نو له وامه په منډه د کوټې ووتی او د کوره وتښتېدی. هغه دواړه کسان چي دباندې ولاړ وو یو د بل سره وبونېدل. بیا کور ته دننه راغلل، په کوټه کې چي ئې وکتل په کوټه کې وینې خورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې او نازو حلاله شوې مړۀ پرته وه. دواړه په منډه د کوره را ووتل. نږدې پولیس تهانې ته ورغلل، پولیسانو ئې را خبر کړل، هغوی راغلل مړی ئې وکتی. بیا ئې مړی د پوسټ مارټم د پاره هسپتال ته ولېږی. پولیس د دې دواړو کسانو ښځه دا بیان واخستی چې "دا کس چې قیصر نومېدی یو نشئي او خماري انسان ؤ. هر وخت به ئې دا خپله ښځه وهله، دا ښځه ډېره ښه ښځه وه. د پردیو جامې به ئې ګنډلې او د کور ګزران به ئې کولو. نن هم قیصر د دې ښځې ځخه د خمار او نشې د پاره پیسې غوښتې خو د هغې په انکار قیصر دا ووژله او ولاړی وتښتېدی".

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرمه ګلۍ   زړګی علیخېل

خط

زما د ملګري نسيم جان عجبه عادتونه وو. کله ئې هم خپله يو کار نه دی کړی. ټول کارونه به ئې په ملګرو کول او په ملګرو کې بيا زۀ چې په هر کار کې به ورسره ولاړ وم. که به د شناختي کارډ کار ؤ، که د پاسپورټ کار ؤ او که ئې په هسپتال کې څه مسئله وه او که بيا د دۀ د مئينتوب مسئله وه. يعنې هر کار ئې پر ما بند ؤ او د هر کار د خلاصولو چابي ئې زۀ وم.

د دۀ د مئينتوب هم عجبه داستان دی. هره ورځ به مئينېدی، چېرې چې به ئې شين ټکری ليدی نو به دی پر مئين شو. هغه د اردو مشهوره مقوله سم "**دل پهينکا عاشق**" ؤ.

يوه ورځ زما د کان چېرې چې ما خطاطي کوله، د خلګو د دکانونو سائن بورډونه او بينرز مې ليکل، ته راغی. هسې خو به په هفته کې درې څلور ځلې خامخا راتلی، نو په کومه ورځ چې دی په کوم نيت د کان ته راغی نو زۀ پوهـ شوم چې نسيم جان نن په بله بڼه کې دی. سلام دعا کولو وروسته ئې راته خپل فرياد شروع کړو چې "ياره منشي! تۀ خو پوهېږې چې په ټولو ملګرو کې تۀ زما تر ټولو ښه ملګری ئې"....... ما خبره ورپرې کړه چې "مطلب دې وايه"

"ياره يوه انجلۍ مې خوښه شوې ده"...... ما بيا خبره ورپرې کړه چې "دا خو څه نوې خبره نۀ ده".

"تۀ خبره خو يو واره واوره"....

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښه وایه". ما په مسکي کي ورته ووئیل توجه مي د دهٔ خوا ته کړه او په خپل کار لګیا شوم یو بورډ مي لیکی.

"یاره زهٔ غواړم چي هغه انجلۍ ته د میني ډک خط ولیکم".

"دا خو ښه خبره ده" ما ورته ووئیل.

"یاره منشي ! تاته خو معلومه ده چي زهٔ پرائمري پاس یم، نهٔ مي خط لیکل زده دی او نهٔ لوستل"

"نو بیا ؟" ما ځني وپوښتل.

"نو بیا څهٔ. تهٔ د هغي په نوم یو خط را ولیکه بس". نسیم په حکمیه انداز کي راته ووئیل.

"د میني خط خو زما والله که زده وي چي څنګه لیکل کېږي او نهٔ مي دا دنده پخوا کړې ده، البته تهٔ مي یار ئې کوشش به ضرور درته وکړم". ما ځواب ورکړو.

"بس، هر څه چي لیکې خو د میني محبت خبري په کي ولیکه". نسیم راته ووئیل.

"سمه ده، زهٔ به ئې سبا در ولیکم، نن دا بورډ لیکم". ما ورته جواب ورکړو.

"نهٔ، نهٔ، اوس اوس به ئې لیکې". نسیم بیا حکم راکړو.

"اوس ولي؟"

" د هغې د سینټر د چهټۍ وخت دی، زهٔ د ډاک واله جوړېږم او د چهټۍ د مخه ئې سینټر ته ور ورم".

"سمه ده". ما په خندا کي ورته جواب ورکړو، ولاړ شوم قلم او کاغذ مي راواخستل په خط لیکلو مي شروع وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"آښــه دا راتــه ووایــه چــي نــوم ئــې څــهٔ دی؟". مــا ځنــي وپوښتل.

"نوم ئې نازنینه دی" دهٔ جواب راکړو.

"ښه"

زما خوږې نازنیني! ښې چارې

هیلــه کــوم چــي روغــه جــوړه او ښــه خوشــحال ژونــد بــه تېروې. لاکـن زمـا ژونـد سـتا بغېـره نـهٔ خـو ښـه دی او نـهٔ خوشـحال. هغــه پــه دې چــي لــه کومــه ورځ چــي مــا تــهٔ لیــدلې ئــې نــو د شــپې خــوب رابانــدي حــرام شــوی او د ورځــي ســکون رانــه خفــه شــوی. مــا د خپــل زړهٔ خبــره تاســو تــه مخــامخ نــهٔ شــوه کــولی، پــه دې مــي درتــه د خــط لیکلــو جــرات وکــړی. زهٔ واقعــي ســتا د حســن شیدائي شوی یم.

ستا خپل مئین

"هلکــه نــوم دي ولــیکم کــه نــا؟" مــا د نــوم لیکلــو پــه وخــت د نسیم څخه پوښتنه وکړه.

"نــا فــي الحــال ئــې مــهٔ لیکــه او د خــط د جــواب پتــه ســتا د دکــان ولیکــه، زهٔ خــو هســي هــم څــه ټهکانــه نــهٔ لــرم". نســیم پــه جواب کي راته ووئیل.

"یاره موږ ولي په خرابوې" ما ورته ووئیل.

"هــیڅ والله کــه دروشــي، تــهٔ ئــې ولیکــه". دهٔ پــه جــواب کي راته ووئیل.

خېــر مــاهم د ملګــري د پــاره قربــاني ورکــړه او خــط مــي پــه دا ټکو تمام کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د جواب په طمعه، ستا خپل مئین
"ځیګرخون"

خط مې په یوه لفافه کې واچوی، خپل د دکان پته یعنې "ځیګرخون آرټس، زونکې رام روډ کوټه" پر ولیکله او نسیم ته مې ورکړو.

نسیم ډېر خوشحال شو، بغېر د سلام په منډه د دکان نه ووتی ورک شو. زهٔ هم بېرته خپل کار ته کښېنستم او د بورډ پر لیکلو بوخت شوم.

د دې ورځې وروسته هره ورځ نسیم جان به زما په دکان کې ټوله ورځ د خط د جواب په طمعه ناست ؤ. دوې هفتې تېرې شوې خو هیڅ جواب نهٔ راغی. آخر نسیم تنګ شو راته ئې ووئیل "یاره! یو بل خط ورته ولیکه".

"یاره لږ صبر وکړه را به شي ځواب". ما ورته ووئیل.

"نا کاغذ او قلم را واخله او شروع په وکړه". سم حکم ئې راکړی. ما هم ورته انکار نهٔ شو کولی، کاغذ او قلم مې راواخستل او خط لیکلو ته کښېنستم.

زما خوږې نازنینې! ښې چارې
هیله کوم چې ښه جوړه روغه او خوشحاله به ئې.

ستا د جواب په طمعه نهٔ رابانده شپه تېرېږي او نهٔ ورځ. د خدای په خاطر څه جواب خو راکړه، ولې مې داسې ځوکلوې. ستا د جواب په طمعه، ستا خپل مئین
"ځیګرخون"

خط ولیکل شو، په لفافه کې بند شو بیا هغسې نسیم جان په منډه د دکان نه ووتی ورک شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هفته تېره شوه یوه ورځ ډاکخانې واله ډاکیه راغی او ماته ئې ووئیل.

"د ځیګرخون صاحب ډاک دی"

ما ورته ووئیل چې "راکړه". لفافه ئې راکړه، په یو کاغذ ئې راځخه دستخط واخستی او ولاړی. پر لفافه سربېره د نازنیني نوم لیکلی ؤ. زړۀ مې ډېر وغوښت چې د نازنیني جواب وګورم چې څه ئې لیکلي دي، بیا مې فکر وکړی چې نۀ د ملګري دی باید چې ملګری خپله دا لفافه خلاصه کړي او وې ګوري. لفافه مې د ټیبل په دراز کي کېښوده او خپل کار ته کښېنستم.

څو ورځې تېرې شوې خو نسیم دکان ته رانغی. یوه ورځ غرمه خوا ته هغه ډاکیه بیا راغی، یوه لفافه ئې راته ونیوله "ځیګرخون صاحب! ستاسو ډاک". ما لفافه ځني واخسته، دستخط مې ورکړو او ډاکیه ولاړی.

لفافه مې د ټیبل په دراز کې د هغې لومړۍ لفافې سره کېښوده. ماښام چې کورته تلم نو مې دواړې لفافې په دې نیت د ځان سره واخستې چې نسیم ته به ئې کورته وروړم، هسې هم د هغه کور زما په لار کې ؤ. سیدها د نسیم کور ته ورغلم، د کور دروازه مې ورو ټکوله، لږ ساعت وروسته د نسیم کشر ورور قسیم د کوره را ووتی. سلام دعا نه پس مې د نسیم پوښتنه ځني وکړه. هغه په جواب کې راته ووئیل چې "هفته مخ کې زموږ پلار هغه د کار روزګار د پاره ایران ته ولېږی". زۀ حیران شوم چې د تلو نه مخ کې ئې راځخه رخصت هم وانخستی. څومره بې وفا وختی. د قسیم څه مې رخصت

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخستې او د کور په خوا را روان شوم. کورته چې راغلم نو د ماخوستن ډوډۍ تياره وه. ډوډۍ مې وخوړله، خپلې کوټې ته ولاړم، د سدرۍ (واسکټ) د جيب نه مې هغه خطونه را وايستل. زړۀ مې وغوښتل چې وې ګورم بيا مې وئيل نۀ د ملګري دي خفه به شي راځخه. په دغه هو ، نا ، کې مې يوه لفافه خلاصه کړه، خط مې ځنې را اوباسې، په خط کې ليکلې خط (خطاطي) ئې ډېره ښائسته وه. بالکل د يو کاتب په شان ئې ليکلې ؤ. ماته ئې خطاطي ډېره زياته خوند راکړه. بالکل داسې ؤ لکه چې ما پخپله ليکلې وي. د خط متن داسې ؤ.

السلام عليکم....... ښې چارې

نۀ پوهېږم چې ستا د خط څه جواب درکړم. نۀ مې ليدلې ئې او نۀ مې اورېدلې ئې. خو ستا خطاطي ډېره د کمال ده. زما ډېره خوښه شوه.

والسلام........نازنينه

د خط متن حيران کړم. ولې چې ليکلې خطاطي خو زما وه. لاکن د زړۀ خبره د نسيم جان وه. زر مې دويمه لفافه خلاصه کړه، خط مې ځنې را اوباسې، د خط متن څه داسې ؤ.

السلام عليکم...... ښې چارې

ما اول هم درته وليکل چې ما تاسو نۀ ليدلي ياست او نۀ اورېدلي ياست، لاکن که زما د زړۀ خبره اورېدل غواړې نو ستاسو خطاطي بالکل زما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوښـي د خطـاط پـه شـان ده. ستاسـو خطـاطي زمـا ډېـره خوښه شوه. مننه

والسلام نازنینه

حیـران ئـې کـړم چـي دا خـو بلـه کیسـه ځنـي جـوړه شـوه. د نـازنیني خطـاطي هـم اعلـی خطـاطي وه. بالکـل زما د خطاطي په شان.

زړهٔ مـي وغوښـت چـي یـو بـل خـط ورتـه ولـیکم او معلومه ئې کړم چي دا څوک ده.؟

سـهار چـي دکـان تـه راغلـم نـو اول مـي کاغـذ او قلـم راواخستی او نازنیني ته مي خط لیکل شروع کړی.

اسلام علیکم خوږې نازنیني ښې چارې!

هیلـه کـوم چـي د ژونـد پـه شـپه او ورځ کـي بـه د خوشحالۍ شېبې درباندي زیاتي وي.

سـتا خطونـه مـي ولوسـتل. تـا پـه کـي زمـا د خطـاطي ډېـر تعریـف کـړی ؤ، سـتا ئـې مننـه. سـتا پوښتنه دا وه چـي تـا زهٔنـهٔیـم لیـدلی، نـو کـه مـا لیـدل غـواړې نـو زمـا دکـان چـي پـه زونکـــي رام روډ دی او د ځیګرخـــون آرټـــس پـــه نامـــهٔ دی راشـه. یـا د هغـه وروسـته تاسـو خپلـه فېصـله وکـړئ چـي زهٔ ستا سره د میني کولو حق لرم که نا.

والسلام

ستاسو خپل ځیګرخون

خـــط مـــي پـــه لفافـــه کـــي واچـــوی، پتـــه مـــي پـــر ولیکله، نزدې ډاکخانې ته ورغلم او پوسټ مي کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوې ورځې وروسته ډاکیه راغی، یوه لفافه ئې راکړه، دستخط ئې رانه واخستی او ولاړی. زر زر مې لفافه خلاصه کړه، د نازنیني خط ؤ، د خط متن داسې ؤ چې

السلام علیکم ځیګر خون صاحب

هیله کوم چې روغ جوړ به ئې. ستا خط مې ولوستی. واقعي زما هم ستا د لیدو ډېر شوق پیدا شو. هغه په دې چې ستاسو خط دومره ښائسته او نفیس دی نو تاسو خپله به څومره نفیس ئې. زما د استاد خبره چې د خطاطي څخه د انسان کردار معلومېږي. نو زۀ به انشاالله د اتوار په ورځ سهار ستاسو دکان ته درځم. ولې چې د اتوار په ورځ زموږ د سینټر چهټې وي. نور مجلس به هم هلته کوو.

والسلام نازنینه

د نازنیني خط مې دوه ځلې ولوستی، نن د جمعرات ورځ وه، اتوار ته لا دوې ورځې پاتې وې. دا نن ورځ د سبا ورځ او د بل سبا ورځ او شپه رابانديې یو کال شول، بېخي نۀ تېرېدې. آخر د اتوار ورځ هم راغله، دکان مې ښه صفا کړی، خپلې خطې فنپارې مې آخوا دې خوا په دېوالونو را ځوړندې کړې. لږ ساعت وروسته په برقعه کې یوه زنانه راغله، مخ ئې پټ ؤ، سلام ئې وکړو. زړۀ مې راته ووئیل چې دغه ده راغله. ما ورڅخه پوښتنه وکړه "وعلیکم سلام جې". هغې ښځې مخ لوڅ کړو. ما چې ورته وکتل نو د ځُلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـه مـي ناڅاپـه ووتـل "تـهٔ، تـهٔ دلتـه څنګـه؟" هغـې لـه ماښخـه وپوښـتل. "اسـتاد جـي تاسـو دلتـه څنګـه؟". زمـا د خطاطي شاګرده فهمیده زما مخته ولاړه وه.

"هـو زهٔ، راځـه راځـه دلتـه کښـېنه". مـا ورتـه نـږدې پرتـې چـوکۍ خـوا تـه د کښېنسـتو اشـاره وکـړه. خپله هم پـر یـوه چـوکۍ مخـامخ ورتـه کښېنسـتم. زړهٔ کـي مـې وئیـل چـې دا بیـا لـه کومـه خـوا راغلـه. ټـول جـوړ کـار ئې خراب کړو.

"استاد جي! دا ستاسو دکان دی؟"

"نـا، دا زمـا د ملګـري او د ډېـر لـوی خطـاط ځیګرخـون دکـان دی". مـا رښـتونی حـال ځنـي پـټ کـړو او پوښتنه مي ځني وکړه. "تهٔ دلته څنګه؟".

"هسـي تېرېـدم پـه دې دکـان کـي مـې پـام شـو نـو را وګرځېـدم". دا خبـره ئـې وکـړه او شـاوخوا ئـې پـه دکـان کـي راځورندو فنپارو ته وکتل.

"دا ستاسـو فنپـارې دلتـه څـهٔ کـوي؟". پوښـتنه ئې رانه وکړه.

"دا، دا مـي دغسـي ځوړنـدي کـړي دي". مـا هـم فنپارو ته وکتل او جواب مي ورکړو.

"ځیګرخـون صـاحب چېـري دی؟". بیـا ئـې رانـه پوښتنه وکړه.

"هغــه دي خــدای وبخښــي یــو کــال مــخ کــي وفـات شـو، دا دکـان ئـې ماتـه راپاتـه دی". جـواب مـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړو. دا ډېره پریشانه شوه. لاندي ځمکي ته ئې کتل، بیا ناڅاپه ولاړه شوه "زۀ ځم پر ما ناوخته دی".

"لږ ساعت خو کښېنه، چای یا شربت خو وڅښه". زۀ هم ولاړ شوم او ست مي ورته وکړو.

"نا زۀ ځم، د خدای په امان". دا په روانېدو شوه چي زما د خُلې نه ناڅاپه دا خبره ووته چي "تۀ نن سبا څۀ کوې؟ یعني څه کار روزګار دي پیدا کړی دی که نا؟".

"هو استاد جي، زۀ په آرټ سینټر کي و انجونو ته خطاطي ښوونکې یم، ستا د دعا په برکت د خطاطي یو کتاب مي هم چاپ دی، د هغه ټرون مي ستا په نامه کړی دی." راته ئې ووئیل.

"مبارک مبارک څۀ نومېږي کتاب؟"

"خطِ نازنین". دې جواب راکړو.

په دې نوم اورېدو سره هک پک حیران شوم. د وجود وېښتان مي جګ جګ ودرېدل، فهمیده زۀ خپل خوا ته متوجه کړم او د تلو رخصت ئې راڅخه واخستی. "استاد جي زۀ ولاړم د خدای په امان". ما هم په مړۀ خُله ورته د "خدای په امان" ووئیلو. زۀ حیران وم چي دا خو هغه د خطونو والا نازنینه ده. خپل نوم ئې بدل کړی دی لکه ما چي نوم بدل کړی دی. هلته فهمیده ټوله لاره صرف په دې سوچ کي وه چي که ځیګرخون مړ دی نو ما ته خطونه چا لیکل؟ دا سي خو نۀ دی چي منشي استاد راته لیکل؟ نا نا دا سي نۀ شي کېدی، منشي استاد ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شریف دی، که هغه داسي کول غوښتنو بهئې پخوا لا کړي ؤ چي څه وخت زهٔ د دهٔ پنځه میاشتي شاګرده وم.

د هغې ورځې وروسته نهٔ د نازنیني خط ځیګرخون ته راغی او نهٔ د ځیګرخون خط و نازنیني ته. نازنینه که مئینه شوې وه نو صرف او صرف په هغه خطاطي مئینه شوې وه کومه خطاطي چي د دې د استاد و خطاطي ته سل فیصده ورته وه.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

چمچه

لـه سـهار راهیسـې وږی تـږی د کـوټې ښـار پـه واټونـو ګرځېـدی. یـوه پیسـه ئـې هـم د څیـري او خیرونـو جـامو پـه یـوه جیب کې نـۀ وه. غیـرت دې ځـې تـه رارسـولی ؤ چـې چاتـه ئـې د یـوې روپـۍ سـوال هـم نـۀ کـاوه. اوس نـو لـوږې زور وربانـدې وکـړو او دې سـوچ پـه مخـه کـړو چـې د دې میـرات مـړې نـس د ډکېـدو څـه چـاره پکـار ده. پـه سـر پــک، لــوئ برېتونــه، ببــره ږیــره، د ټیــټ (ګــړدي) قــد خاونـد، لــوئ خیـرن واسـکټ ئــې اغوسـتی، د قمــیض بټنـان ئـې خـلاص، تیـز اسماني شنې جـامې ئـې پـه غـاړه، پـه خولـو لونـد غـوړ پـړ تنـدی نیـولی، چـوټي ئـې هـم یـوه شـکېدلې او یـوه ترلـې پـه پښـو، د سیټهـ مـوتي رام د ورړو وګـودام تـه مخـامخ ودرېـدی. اوس نـو وخـت د ماښـام ؤ. سیټهـ مـوتي رام پـه ګـودام کې مخـامخ ناسـت پـه حسـاب کتـاب بوخـت ؤ. دی هـم وګـودام تـه مخـامخ ولاړ ؤ او سیټهـ مـوتي رام تـه ئـې ځیر ځیـر کتـل. د سیټهـ مـوتي رام منشـي چـې یـو مسـلمان ؤ و سیټهـ تـه نـزدې ډېـر پـه ادب ولاړ ؤ، پـه دۀ کې نظر شو. نابیره ئـې پر دۀ ږغ کړو چې؛

ځله دلته ولاړ ئې؟ څه ورک شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیټهـ هـم خپلـي سـترګي راپورتـه کـړې او د دهٔ پـه خوا ئې وکتل.

اسـد هـم وبرېـدی او د پـوډري غونـدي ئـې خپـل ځيګـر وګـراوه او د تـګ تکـل ئـې کـاوه چـي سيټهـ پـر بږغ کړو.

ودرېږه، دا واخله.

سیټهـ د لسـو روپـو يـو نـوټ و منشـي تـه ورکـړو چـي دې سـړي تـه ئـې ورکـړه. اسـد ودرېـدی چـي څـهٔ بـه راکوي.

منشـي راغـی او پـه قهـر لړلـې لهجـه کـي ئـې و اسد ته د لسو روپو نوټ ونيوو او ورته ئې ووئيل؛

آدا واخلـه، يـو خـو لـه تاسـو نـهٔ يـو خـلاص، ټولـه ورځ تاسـو ياسـت او خيـرات دی. د دې وئيلو سـره منشـي بېرتـه دننـه ګـودام تـه ولاړی او اسـد د لسـو روپـو نـوټ پـه مـټ کـي ټينـګ ونيـوو او يـوې خـوا تـه روان شـو. اوس نـو پـه دې لسـو روپـو څـه خـوړل پکـار ؤ، روان ؤ چـي پريـوه دکان ئې سترګي ولګېدلې چي پر ليکلي وو؛

(بمبئ بریانی، فی پلیٹ دس روپے)

زړه ئـې خوشـحاله شـو، روح ئـې تـازه شـو. چـي دکـان تـه ورنـزدې شـو نـو د بريـاني خـوږ بـوئ ئـې د سـپږمو د لاري و مغـزو تـه ولاړی. زر ورغـی پـه دکـان کـي پـر يـوه چـوکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښېنستی. یو لس کلن ماشوم ورته راغی او ورته ئې ووئیل؛

سنگل یا ڈبل؟

دهٔ زر د لسو روپو نوټ ورته ونیوو، هغه چې د دهٔ د لاسه نوټ واخستو نو نوټ د دهٔ د لاس په خولو لوند شوی ؤ. دهٔ ته ئې په تریو تندي وکتل او ورته ئې ووئیل چې؛

یہ نہیں چلتا.

دغه لرم، ډېر وړی یم.

ماشوم بېرته وگرځېدی او ناره ئې کړه.

ایک سنگل.

لږ سات وروسته ئې د اوبو ډک جگ او یو گلاس راوړو د دهٔ په مخ کې ئې پر ټیبل کېښودو. دهٔ زر گلاس د اوبو نه ډک کړو او په یوه ساه ئې گلاس تش کړو، بیا ئې بل گلاس ډک کړو او هغه ئې په یوه ساه تش کړو.

لس کلن ماشوم راغی د دهٔ و مخ ته ئې د بریاني پلیټ کېښودو چې ورسره دوې چمچې وې. دهٔ فکر اوکړو چې دا یوه خو د خوراک چمچه ده نو دا بله بیا چې غابښونه لري د څهٔ د پاره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غربت او فاقو دې ځای ته رسولې ؤ چې د ځانه سره به لګیا ؤ خبرې به ئې کولې. د لږ سوچ کولو وروسته ئې ماشوم ته بږغ کړو، هغه راغی

جی اور کیا چاہیئے؟

یوه پوښتنه کوم. دا یوه چمچه خو د خوراک ده او دا بله غابښ لرونکې چمچه د څهٔ د پاره ده؟

یہ گوشت کیلئے ہے.

ګوشت؟

ہاں جی.

کوم دی ګوشت؟

بریانی میں ہے.

دهٔ زر د خوراک چمچه را واخسته او په بریانۍ کې ئې ووهله. لاندې یوه بېخې وړه د چرګ غاړه پکښې پرته وه. دهٔ چې ورته وکتل نو د ځانه سره ئې وخندل او دې چمچو ته ګویا شو.

های چمچو! تاسو هم څومره د کار یاست. چې قد مو غټ وي نو په لوئ دېګ کې کار ورکوی. چې قد مو برابر وي نو په کوچنې دېګ کښې. چې قد مو ووړ وي نو د خوراک د پاره یاست. چې قد مو زما غوندې بېخې کوچنې وي نو د چای په لړلو کې کار ورکوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو هم عجیبه یاست، اواره چمچه، غابښ داره چمچه، جالۍ داره چمچه، واه، عجیبه نومونه او رنګونه لرئ. په کور کې بیا د زنانو په لاس کې او د نرانو پر سرو دیو لوی هتیهار په توګه استعمالېږئ. زما خو هېري سواست، تاسو خو انساني خصلت هم لرئ. د هر شتمن په ځنګ کې یاست، د افسرانو په ځنګ کښې، د ملایانو په ځنګ کښې، د سیاسي لیډرانو په ځنګ کښې، واه چمچو واه. لکه ځنګه چې هغه منشي د هندو سیټهه په ځنګ کې چمچه ؤ.

اسد و چمچو ته مخاطب د ځانه سره لګیا ؤ، چمچه ئې را واخسته او په بریاني ئې د نس دوزخ ډکول پیل کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګمان

د هغــــې د ســـترګو مختــــه کـــرار کـــرار تیـــاره خورېـــده..... پښــو ئـــې کـــار پـــرې ایښـــی وُ.....وړې ســـترګي.....ګول غـــنم رنګـــې څهـــره ئـــې مـــړاوي کېدله..... د حسینې حسن وار په وار پیکه کېدی.

وینـــه..... تکـــه ســـرهٔ وینه.....خنـــډه وینـــه..... کومـــه چـــې د هغـــې د مړونـــد څخـــه بتـــدریج روانـــه بهېدلـــه ، پـــه وجـــه پـــر هغـــې کمـــزوري خـــوره کـــړې وه. زړهٔ ئـــې ډوبېـــدی...... د نـــبض رفتـــار ئـــې وار پـــه وار کمېـــدی...... د کـــوټې د دروازې ګُنـــډي کومـــه چـــې لـــه دننـــه څخـــه بنـــده وه...... تـــه ئـــې ډېـــر پـــه مایوســـۍ کتـــل...... د کـــورټـــول وګـــړي پـــه خپلـــو خپلـــو کوټـــو کـــې داســـې ننـــوتي وو...... لکـــه موږکـــان چـــې د پیشـــو د وېـــرې پـــه خپلـــو ســـوړو کـــې پټ شوي وي.

د حســـینې د لاس نـــبض پـــرې شـــوی وُ..... هغـــې د خپـــل ژونـــد وروســـتۍ ســـاهوي اخســـتلې..... ســـاه ئـــې وار پـــه وار تنګېدلـــه.... او داســـې تنګېدلـــه تـــهٔ بـــه وائـــې چـــې یـــو چا د ستوني نه نیولې ده.

د شـــپې یـــوولس بجـــې وې.... د کـــورټـــول وګـــړي خپلـــو کوټـــو تـــه د ویدېـــدو د پـــاره تللـــي وو. پنځویښـــت کلنـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـنم رنګـي حسـينه کومـه چـي يـوه ډېـره هوښـياره او نيکـه انجلۍ وه خپلي انـا تـه دوا ورکـړه او خپلي کـوټې تـه راغلـه. څنګـه چـي ئـې د کـوټې دروازه د ننـه څخـه ګُنـډي کـړه او د خپـل پلنـګ خـوا تـه را وګرځېـده ناڅاپـه د هغـې پښـه د يـو لـوی شـي سـره ولګېـده او دا ولاړه پـر مخـامخ پرتـه د شيشـو پـر ګلادنـۍ ونښـته چـي لـه کبلـه ئـې بدبختانـه د لاس نـبض پرې شو.

لـومړی خـو هغـې فکـر وکـړی چـي د ومـره خـوږ نـهٔ دی، معمـولي پـرې دی، لاکـن کـرار کـرار د وينـي د زيـات بهېدلو پـه وجـه د دې پـر سـترګو تيـاره خـوره شـوه..... ژبـه ئـې ګونګـه شـوه.... پښـو ئـې بالکـل کـار پرېښـودی..... دا پوهـ شـوه چـي د دې آخـري وخـت راغـی..... دې پـه زړهٔ زړهٔ کي ووئيل چي

"خلـک بـه وائـي چـي حسـينې خودکشـي کـړې ده.... زمـا د جنـازې لمونځ بـه هـم د وخـت ملايـان نـهٔ ورکـوي.... پـر مـا بـه قسـما قسـم فتـوې لګېـږي.... زمـا مـور او پـلار بـه لـه شرمـه چاتـه مـخ نـهٔ شـي ښـکاره کـوی.... زمـا ورونـه بـه د خلګـو پېغورونـه اوري...... زمـا ورېنـدارګاني بـه پـه خپـل پلرګنـۍ کـي پـر مـا خبـري جـوړوي.... لاکـن زمـا خدايـه! تـهٔ ښـه خبـر ئـې چـي مـا خودکشـي نـهٔ ده کـړې". دا ئـې پـه زړهٔ کـي ووئيـل، کلمـه ئې تېره کړه او سترګي ئې پټي کړې.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا حاصل بشر

عشق هم کله حاصلېږي؟ او که بیا حاصل شي نو هغه ته موږ عشق وئیلی شو که نهٔ؟

ریاض چې یو ډېر ښکلی ځوان، ښه تعلیم یافته، جګ نری، د مور او پلار د سترګو تور او د پنځو ورونو تر ټولو کشر نازولی ورور ؤ. یوه خور ئې درلوده چې هغه ئې هم د ماما و زوی اسفند ته وادهٔ کړې وه.

کله چې ریاض د څوارلسم ډګری تر لاسه کړه نو په یوې پراوئیوېټ کمپنۍ کې فیلډ آفسر ولګېدی. خپل د قابلیت له لاري ورځ تر بله د ترقۍ په خوا روان ؤ. کله به کراچي کله به اسلام آباد او کله به د مري غوندي ښکلې سیمه کي د ورکشاپ د پاره د کمپنۍ د خوا لېږل کېدی.

کمپنۍ چې وکتل چې ریاض ډېر محنتي او قابل ځوان دی نو ئې د کمپنۍ فنانس (مالیات) آفسر پر چوکۍ کښېنوی. د ټولي کمپنۍ کهاته د دهٔ په لاس کي وه، د ټول تور او سپین مالک ؤ، کمپنۍ هم ورځ په ورځ ترقي کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ د کمپنۍ جي، ایم (جنرل منېجر) دی خپل دوتر ته را وغوښتی، دهٔ ته ووئیل چي "نن نن به تاسو لاهور ته روانېږئ، دا ستاسو ټکټ دی، هلته په لاهور کي ستاسو د استوګني په یوه ډېر ښه هوټل کي بندوبست شوی دی، سبا ستاسو د مسټر انور سره ما میټنګ فکس کړی دی، هادا فائل واخله، اوس اوس به ئې سټډي کړې، په دې فائل کي هغهٔ ټول ډیټېل دي چي د کوم به تاسو په میټنګ کي ډسکس کول وي".

"ضرور سر، تاسو بې فکره شئ". ریاض فائل او لفافه ځني واخستله او خپل کیبن ته ځني روان شو.

ماز دیګر ریاض د کوټي ائیرپورټ ته د دوتر په ګاډۍ کي ولاړی. په جهاز کي کښېنستی او د دوو ساعتو سفر کولو وروسته لاهور ته ورسېدی. ګاډۍ تیاره ورته راغلې وه، دی ئې سیدها خپل ټاکلي هوټل ته ورسوی. هلته خپلي کمرې ته ولاړی. د لږ آرام کولو وروسته ئې کمرې ته ډوډۍ را وغوښتله. د ډوډۍ خوړلو وروسته ئې د میټنګ فائل را واخستی، ښه ئې سټډي کړی. ګهړۍ ته چي ئې وکتلې نو د شپې یوه بجه شوې وه. فائل ئې د څنګ پر ټیبل کښېښووی او ویده شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار چي را پورته شو نو ئې ځان تيار کړی. ناشته ئې په خپله کمره کي وکړه او د ميټنګ په خوا روان شو. د ميټنګ ځای هوټل ته نږدې ؤ. د پرون ماخوستن ګاډی ورته راغلی وه. دی ئې د ميټنګ ځای ته ورسوی. نيمه ورځ ئې په ميټنګ کي تېره کړه. ميټنګ ئې ښه کامياب شو. د هغه ځای چي را ووتی نو ئې په فکر کي د يوه ملګري دا خبري راغلې چي لاهور د حسن ښار دی. په لاهور کي حسن پريمانه دی. چي څه دي زړۀ غواړي هغه پيدا کېږي په کښي. د ښائستو او تنکيو انجونو کمي نشته. ډېرو خلګو دا تنکۍ غوټۍ حاصلي کړي دي او خپل ټول ژوند ئې ورسره تېر کړی دی. ډېرو خلګو بيا په لږو پيسو صرف د سات تېري د پاره د دې تنکيو غوټيو خوند اخستی دی.

رياض اول ځل لاهور ته راغلی ؤ. د حسن وليدلو ته لېواله شو. زړۀ ئې وغوښت چي د سات تېري د پاره نۀ بلکي که دي د ژوند ملګرتيا د پاره د حسن په بازار کي يوه حسينه تر لاسه کړه نو به دي ژوند هوسا شي.

په ګاډی کي کښېنستی، د ګاډی ډرائيور ته ئې ووئيل چي "مينار پاکستان ته درځه". هغه هم دی مينار پاکستان ته بوتلی. هلته د مينار پاکستان په سبزه زار کي وګرځېدی. هيڅ يو داسي حسن ئې په نظر نۀ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دهٔ د زړهٔ تسکین ئې کړی وای. بیا راغی پر یو بینچ کښېنستی. د لارې په آبله خوا مخامخ پر بینچ یوه ښځه ناسته وه. د ریاض چې په کې پام شو نو ښځه ورته لږ غوندې پریشانه ښکاره شوه. چې ښه په غور ئې ورته وکتل نو په څهره کې ئې سترګې ښخې شوې. ډېره ښائسته وه. د حسن یوه مجسمه وه. غټې غټې توری سترګې، تک تور وېښتان، تک سرهٔ لاکن لږ پنډه شونډان. ریاض د دې ښځې په حسن کې لاهو شو، ولاړی وربانډې عاشق شو. ریاض د ښځې په حسن کې لاهو ؤ چې د ښځې هم په ریاض کې پام شو نو د لږ ساعت وروسته د خپل بینچ څخه را ولاړه شوه او د ریاض د بینچ په خوا را روانه شوه.

کله چې دا را روانه وه نو ریاض د دې په تک او وجود کې پام شو. په یو داسې انداز کې را روانه وه چې د سړي د وجود ټول وېښتان ورته جګ درېدل. په ډېر نزاکت، په سرو شونډو مسکۍ راغله د ریاض په څنګ کې پر بینچ کښېنستله.

"اسلام علیکم" چې څنګه کښېنستله نو ئې ریاض ته سلام وکړو.

"وعلیکم" ریاض په حیرانۍ کې نیم جواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"آپ کسی کو ڈھونڈ رہے ہیں؟" ښځي په مسکي شونډو په اردو ژبه پوښتنه ځني وکړه او ټکرې ئې لږ د خپل ګرېوان نه لېرې کړو.

ریاض چې د دې ګرېوان ته وکتل چې د قمیض غاړه ئې ډېره لويه وه، تکه سپینه لکه شیدې نیمه سینه ئې ښکاره کېده. د ریاض ژبه ګونګه شوه.

"میں نے آپ سے پوچھا کہ آپ کسی کو ڈھونڈ رہے ہو؟" ښځې دا ځل په داسې انداز کې ځني وپوښتل چې د ریاض د وجود ټول وېښته جګ ودرېدل. ښځې په یوه ګوته د خپلو وېښتو سره لوبې کول پیل کړو او دا بل لاس ئې د ریاض په ځنګانه کښېښودی.

د ریاض په وجود کې لکه کرنټ چې پیدا شي داسې کېفیت خور شو. پر تندي ئې د خولې څاڅکي ښکاره شوې، د سترګو رپ ئې لا ورک شو.

ښځې ورته په ځنګانه یوه چونډکه ورکړه.

ریاض زر بیدار شو، ښځې ورته وو ئیل چې "میرے ساتھ چلوگے یا اپنے ساتھ لے جاوگے؟".

ریاض اوس لږ قدرې بیدار شوی ؤ. ځان ئې سره سم کړو، خپل حواس ئې په قابو کې کړل او ورته ئې وو ئیل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مـا چـې کلـه تـهٔ ولیـدلې نـو پـه اول نظـر کـې دربانـدې عاشق شـوم. ستا تـر راتـګ پـورې مـا تـهٔ پـه خپـل تصـور کـې حاصـله کـړې هـم وې، مـا تـهٔ خپلـه دنیـا هـم ګرځـولې وې، مـا سـتا رنګـه ښائسـته چرتـه پـه ژونـد هـم نـهٔ وه لیـدلې، واه، د قـدرت څـومره ښائسـته تخلیـق ئـې. خـو افسـوس چـې تـا څـوک نـهٔ شـې حاصـلولای. ستا سره عشـق لا حاصـل عشـق دی. زهٔ شـاید د دنیـا واحـد کـس یـم چـې د لـږو سـاعتو د پـاره سـتا ښـتونی عاشـق شـوم. لاکـن زهٔ دعـا کـوم چـې زمـا رنګـه دې بـل څـوک دا سـتا پـه شـان ښائست باندې عاشق نهٔ شي".

"وہ کیوں؟" ښځې په حیرانتیا کې ځنې وپوښتل.

"زما په خیال چې په پښتو پوهېږې؟"

" ہاں میں پشتو سمجھتی ہوں، کیونکہ میرا زیادہ تر تعلق پٹھانو سے ہے"

ښځې په جواب کې راته ووئیل.

" اچھا آپ نے وہ عشق والی بات کیوں کی؟" ښځې وپوښتل.

"هغـه پـه دې چـې تـهٔ پـه بنـې آدم کـې لا حاصـل بشـر ئـې. د نرانـو و جنسـې جـذباتو تـه تسـکین خـو بخښـلی شـې، لاکـن و نـر تـه خپـل ټـول ژونـد او وراثـت نـهٔ شـې ورکولای".

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبته

شاله چي ښنګه د دلبر و دکان ته ننوته نو د دلبر پر مخ د خوشحالۍ وړانګې ښکاره شوې. شاله راغله په دکان کي پر یوه پرته چوکۍ کښېنسته.پنځویښت کلنه شاله د دلبر معشوقه وه، معشوقه هم داسي چي هر څه ئې د دلبر نه قربان کړي وو. دلبر هم پر شاله مئين ؤ، خو صرف د شاله پر ښائسته او ځوان بدن. شاله مخامخ ورته په چوکۍ ناسته وه، ټکری ئې په سرؤ خو نیم، نیغ نیغ ئې دلبر ته کتل چي دا وخت و دوو ښځو ته ئې کپړې (رختونه) ور ښکاره کول. تر او سه شاله هیڅ یوه خبره نهٔ وه کړې، غلې ناسته وه. لږ ساعت وروسته دوارو ښځو دلبر ته روپۍ ورکړې، دلبر کپړې ورته په یوه کڅوړه کي واچولې او ښځې د دکان نه ووتې. شاله زر را ولاړه شوه د چوکۍ نه دلبر ته نږدې پر یینچ کښېنسته. دلبر هم راغی د شاله په څنګ کي کښېنستی، هغه هم دومره نږدې چي د شاله د وړېښتو سره ئې وږه لګېدله. شاله لږ وخکېدله. "دا دومره ورځي چېري وې ظالمي، خو په انتظار دي ویلي کړم".
دلبر ورته په مینه او ګیله منه لهجه کي ووئیل.

"زهٔ هم دغه غواړم چي زما په انتظار کي ویلي شې". شاله هم په نخرو کي ورته ووئیلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ستا خو ښه ده، خپل عاشق ښه کړه، ته ۀ زوروره ئې، ته ۀ د هر څه کولو اختیار لرې". دلبر په جواب کي ورته ووئیل.

"په را روانه جمعه زما د ورو واده دی، یو یې دو یې ښې ډ کي جوړې را ښکاره کړه".

دلبر ولاړ شو، د شلف نه ئې درې څلور جوړې کپړې را واخستې چي بېخي ښائستې او ګرانې معلومېدې.

"دا خو ډېرې ښائستې جوړې دي، په څو دي؟". شاله پر کپړو لاس تېر کړی او څني وې پو ښتل.

"ستا د پاره دا قیمت نۀ لري، تر تا جار دا جوړې". دلبر په جواب کي ورته ووئیل، د شاله فکر په جوړو کي ؤ خو د دلبر سترګي او فکر د شاله په وجود کي ؤ. شاله غلې وه، دلبر پوهـ شو چي ګوا نن دي کار جوړ دی، راځه یو وار ئې ښکله کړه.

"شاله!" نن خو مي ارمان را پوره کړه"

"کوم ارمان؟"

دلبر راغی په څنګ کي یې ورته کښېنستی، ورېه ئې د شاله د وږې سره لګېدله، شاله خاص باک نۀ په کي ووهی، "یو وار دي ښکلول غواړم". دلبر په داسي انداز کي ورته ووئیل چي شاله لږ وډاره شوه زر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېږ ځني لېري شوه. "دلته؟... يا دلته نهٔ... بلکې اوس نهٔ، بل وخت."

"بيا کله؟... هر وخت مي لکه کټو پر اور خوټکوي."

د لېږ سوچ کولو وروسته شاله ورته ووئيل "د وادهٔ په ورځ."

"قول دی... بيا خو به انکار نهٔ کوې؟" دلبر ځني وپوښتل.

"زهٔ ټوله ترتا قربان زما جانانه... خو اوس او دلته نهٔ." شاله په جواب کي ورته ووئيل.

"نو بيا چېري به سره وينو؟" دلبر زر ځني وپوښتل او په داسي انداز کي ئې ځني وپوښتل لکه سم د لاسه دي سبا جمعه شي.

"د وادهٔ په ورځ کله چي دوی پر ورا (جنج) ولاړ شي نو به زهٔ دلته راشم، بيا چي چېري ستا خوښه وه هلته به ولاړ شو خو صرف د دوو ګهنټو د پاره." شاله په مسکي کي جواب ورکړو او د تلو د پاره ولاړه شوه. دلبر هم ورسره ولاړ شو. جامې ئې ورته په يوه کڅوړه کي واچولې او رخصت ئې کړه.

د جمعې ورځ شوه.... ماسپښين ورا تياره شوه.... شاله د ناخوبۍ او ستړيا بهانه وکړه په ورا کي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تلو څخه پاته شوه.... څنګه چې ورا ولاړه نو شاله زر زر ټکری په سر کړی، د کوره ووته او نږدې د ښځو د جامو مارکیټ ته ولاړه. دلبر ورته په انتظار ؤ.....
څنګه چې شاله دکان ته راغله نو دلبر په ګیله منه لهجه کې ځنې وپوښتل. "څومره ځنډ دې وکړو؟"
"ورا وځنډېله، زۀ خو له وخته لا تیاره وم."
جواب ئې ورکړو او راغله پر یوه چوکۍ کښېنسته.
"د کښېنستو وخت نۀ لرو، ځه چې ځو." دلبر ورته په ولاړه ولاړه ووئیل او د تلو اشاره ئې ورته وکړه.
"چېرې ځو؟"
"ما دیوه ملګرې څخه ګاډی راوستلې ده، ځو چکر وهو بېرته زر راځو."
"داسې نۀ چې ناوخته شې؟"
"نۀ ناوخته کېږي، زر راځو، تۀ درځه." دلبر د تاذیلې په انداز کې ورته ووئیل.
"خو دلې به مجلس وکړو، د دباندې تلو څه ضرورت دی؟". شاله ورته ووئیل.
"تا له ما سره قول کړی ؤ، او س ګوره بې قولي مۀ کوه". دلبر په ګیله منه لهجه کې ورته ووئیل.
شاله لږ سوچ وکړو، بیا ئې یوه سړه اسوېلې وکړه او ولاړه شوه "درځه، خو ګوره زر به راځو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلبر هم خوشحاله شو، د خُلې نه ئې ووتل "خود، خود، ستا حکم په سر سترګو."

شاله ته ئې ووئیل چې "ته اول دروازه، د مارکیټ دباندې یوه سپینه ګاډۍ ولاړه ده، د هغې سره ودرېږه، زهٔ دکان بندوم درپسې درځم."

شاله هم "سمه ده" ورته ووئیل، مخ ئې په ټکرې کې ښه پټ کړی او ووتله ولاړه د مارکیټ دباندې د یوې سپینې ګاډۍ سره ودرېده. لږ ساعت پس دلبر هم راغی. دواړه په ګاډۍ کې کښېنستل. شاله د دلبر سره څنګ کې مخ سیټ کې کښېنسته. دواړو د مینې د راز و نیاز خبرې کولې. لږ ساعت پس ګاډۍ د په یوه سرمایه داره علاقه کې د یوې بنګلې مخته ودرېده. شاله د دلبر څخه په تجسس کې وپوښتل. "دا موږ چېرې راغلو، دا د چا کور دی؟"

"دا مې د یوه ملګرې کور دی، هغه اسلام آباد ته تللی دی، بنګله ئې خالي ده چابي ئې ماته راکړې ده." دلبر د دې جواب سره د ګاډۍ نه شېوه شو. د جیب نه ئې چابي را وایستله او د بنګلې دروازه ئې په خلاصه کړه. بیرته راغی ګاډۍ ئې ننباسله. د ګاډۍ نه شېوه شو ولاړی دروازه ئې بیرته بنده کړه. شاله لا هغسې په ګاډۍ کې لږ فکرمنده ناسته وه. دلبر راغی د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاله د خوا د ګاډۍ دروازه ئې خلاصه کړه "بې غمه راځه، څوک نشته، صرف ما او تا یو." دواړه دننه ولاړل، په تې وي لانچ کې پر یوه صوفه سره کښېنستل، شاله لږ خوف اخستې وه، دلبر پوهه شو چې شاله خوفزده ده نو ئې زرد چای او جوس پوښتنه وکړه. شاله د جوس فرمائش وکړو. دلبر ولاړ شو د پخلنځي (کیچن) خوا ته ولاړی. شاله غټ تکری له ځانه لېري کړو او په غاړه کې ئې پروت نری تکری ئې په سر کړو. په نوي جامو کې ډېره زیاته ښائسته ښکارېده. هسې هم ډېره ښائسته وه. دلبر هم د دوو ګلاسونو جوسانو سره راغی. څنګه چې ئې پر شاله سترګې ولګېدې نو ئې د بدن ټول وېښتان جګ جګ ودرېدل. وې وئیل "شاله تهٔ په دې جامو کې ډېره ښائسته ښکارې".

"د چا تحفه ده، هن؟" شاله په مسکي شونډو د دلبر د تحفې تعریف وکړو. "دا جوسان دې له کومه کړو؟" شاله د جوس ګلاس د دلبر څخه ونیوی او ځنې وې پوښتل.

"ملګري مې راته وئیلي وو چې فریج د هر څه خوراکي او څښاکي شیانو څخه ډک دی".

"شاله!"

"هن"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خپل قول خو دي په یاد دی"

"کوم قول؟" شاله په نا انجانه انداز کي جواب ورکړی. دلبر د جوس ګلاس په لاس کي پر صوفه باندي نور هم شاله ته ورنږدي شو. دومره ورنږدي شو چي وږه ئې د شاله د وږي سره جنګېدله. شاله هم د جوس یو غوړپ (ګوټ) وکړو. دلبر نیغ نیغ د شاله مخ ته کتل، یو لاس ئې د شاله په غاړه کي ور واچوی په دا بل لاس کي ئې د جوس ګلاس ؤ. شاله د جوس بل غوړپ هم وکړو. دا سي ئې نیم ګلاس جوس تمام کړو، دلبر تر اوسه یو غوړپ جوس هم نهٔ ؤ څښلی. دلبر و شاله ته نور ورنږدي شو، د شاله پر سرو نریو شونډو باندي ئې خپل په برېتو کي پټ شنه شونډان کښېښوول. دې ښکلول د شاله وجود ډهیله غوندي کړو او د دلبر په وجود کي ئې یو نادیده حرارت پیدا کړو. دا عمل څو ځلي تکرار شو، دې ځلي د دواړو شونډي یو د بل سره پیوست شوې، د دلبر لاس د شاله پر سینو وموښتی او د شاله سترګي چي سرې بخوني اوښتي وې به یو وار بندي او بیا خلاصي شوې.

د دلبر حال اوس دا سي ؤ چي بالکل د ټینګېدو وتلی ؤ. نرینه شهوت ئې په واک کي نهٔ ؤ. د دواړو شونډي او وجود ونه یو د بل سره پیوست وو. شاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس په خپل سود کي نۀ وه، هغه مکمله د دلبر په غېږ کي لکه يوه لوبته پرته وه. د دلبر لاسونه او شونډې دواړه د شاله د وجود په مېنلو او څېښلو کي پوره پوره سرګرم عمل وو. حتی چي کوم ارمان د دلبرۀ هغه پوره شو، د خولو ډک پک يوې خوا ته پر صوفه پرېوتی، پورته ئې چت ته رډ رډ کتل او غټي غټي ساهوي ئې اخستې. د دۀ ارمان د شاله د رضا بغېره پوره شو. ولي چي شاله دا وخت بې سوده وه. د تل د پاره بې سوده وه. هغه يوه لوبته وه چي دا وخت د لبر د لوبو تسکين ئې کاوی. کله چي د دلبر شهوت ښه سوړ شو نو شاله ئې وښوروله، هغې ته ئې ږغونه وکړل لاکن د شاله د خُلې هيڅ ږغ نۀ راوتو، دلبر پوهـ شو چي په شربت کي رانه د نشې دوا زياته شوې وه، لږ ساعت پس به په سود کي راشي. لاکن هغه لږ ساعت تر نيمي شپې ورسېدی. دلبر ډېري هڅې وکړې چي شاله په سود کي راولي، خو شاله په سود کي نۀ راغله، هغه به ولي په سود کي راتله، هغه د تل لپاره بې سوده شوې وه، د يوې لوبتي په شان چي نۀ خندېدی شي، نۀ ژړېدی شي، نۀ ږغېدی شي، نۀ اورېدی شي، نۀ ګرځېدی شي او نۀ کښېنستی شي. بس پرته وي د ماشومانو په غېږ کي. هغه که هر څه باندي کوي کولای ئې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلبر پوه شو چې شاله د تل لپاره بې سوده شوې ده. اوس لار ځني ورکه وه، هر څه سوچ چې ئې وکړو خو په یوه نتیجه نهٔ رسېدی. په ډېره پرېشانۍ کې ئې پر ځان لعنتونه وئیل، خپل د سر وېښتان ئې شکول خو هیڅ فائده ئې نهٔ وه.

ناڅاپه ئې په دماغ کې یو شیطاني خیال راغی. د شاله بې سوده وجود ئې د ګاډۍ په ډیکۍ کې واچوی، و بنګلې ته نږدې د غرهٔ په خوا ئې ګاډۍ روانه کړه. هلته ئې په یوه ژوره کنده کې د دې بې سود وجود وغورځوی او په تاذیله د هغه ځای نه د ښار نما خپلې علاقې خوا ته راغی.

څو ورځې تېرې شوې، د یوه شپانه په اطلاع د شاله ورونو د پولیس په مدد په هغه ژوره کنده کې د شاله په وینو لړلې شلېدلې جامې او سینډل وموندل. ټول وجود ئې د غرو ګیدړانو او چغالانو خوړلی وُ. اوس د شاله وجود هغه لوبته هم نهٔ وُ پاته. د جامو او سینډلو په مدد سره د کور خلګو د شاله مړی وپېژندی. د سر کهوپړۍ او څو نور هډونه ئې په یوه بوجۍ کې واچول را ئې وړل کلي ته. بیا ئې د کلي په هدیره کې دا بوجۍ خاورو ته وسپارله. د شاله په کور کې تر ډېرو ورځو د ښځو له خوا د غم ماتم کېدی. د فاتحې کمبلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خـورې وې، خلـګ تلـل راتلـل، دعاګـانې پســې کیـدې، ځوانـان لګیـا وو دعـا تـه راغلـو خلګـو خدمتونـه ئـې کـول، دلبـر هـم لګیـا ؤ و راغلـو خلګـو تـه ئـې یـخ یـخ شـربت ورکولو او د خلګو تنده ئې ور ماتوله.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

نخښه

د ډاکټرانو د رپورټ مطابق د شمۍ په غونډه پښه کي د مردار زخم په وجه د کینسر جراثیم خور شوي وو. اوس به دا پښه پوره له بېخه پرېکول غواړي. ګني دا جراثیم به پورته په ټول وجود کي خور شي. شمۍ له تېرو دوو هفتو په شوکت خانم هسپتال کي داخله وه. د غړي د زخم د خرابېدو په وجه د هغې ټوله پښه سر تر پایه پړسېدلې او تکه شنهٔ اوښتې وه. حالانکې په سر سر کي دا یو معمولي زخم ؤ. دا سي زخمونه اکثره زر جوړ شي او داغ ئې هم ولاړ شي. لاکن د شمۍ بدبختي وه که د هغې د شوګر ناروغي وه چي معمولي زخم ئې په یو نهٔ جوړېدونکي ناسور بدل شو.

خان اکبر چي د شمۍ خاوند ؤ نهٔ پوهېدی چي دا زخم د شمۍ پر غړي څنګه جوړ شو. دوی له کوټې څخه دوې هفتې مخ کي لاهور ته د شمۍ د علاج د پاره راغلي وو. د کوټې ډاکټرانو و شمۍ ته جواب ورکړی ؤ او د شوکت خانم کینسر هسپتال لاهور ته د تلو مشوره ئې ورکړې وه.

شمۍ چي د خپل خاوند خان اکبر سره ئې د وادهٔ پنځلس کاله تېر کړي وو، څلوېښت کلنه چاغه، غنم رنګې او د جګ قد خاونده ښځه وه. یو زوی لس کلن، دوې لوڼې اتهٔ او شپږ کلنې ئې درلودې. خاوند خان اکبر به هر وخت په سفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤ. د لارۍ ډرائیور ؤ نو پر کور به ډېر کم ؤ. په دوو هفتو کې به یوه یا دوې شپې کورته راغی، بیا به نوري ورځې د ملک په بېلا بېلو سیمو کې به ئې د مسافرۍ شپې سبا کولې.

د خان اکبر یو ځوان، جره، دېرش کلن ګاونډی لطیف چې د خان اکبر په غیر موجودګۍ کې د دهٔ د کور د باندې ضروریات به ئې ور پوره کول، د شمۍ سره ئې ښه ناسته پاسته جوړه کړې وه. ښه سرکاري نوکري ئې درلوده، ښې پیسې ورسره وې، هر وخت به ښه تیار ګرځېدی. لطیف د خان اکبر په مخ کې کوچنی را لوی شوی ؤ، پر لطیف ئې ډېر اعتماد او باور ؤ، لطیف به هم د خان اکبر ډېر عزت کاوه.

شمۍ چې له ډېره موده ئې د لطیف سره په زړهٔ زړهٔ کې په شدت سره مینه درلوده او په خُله ئې ورته نهٔ شو وئیلای یوه ورځ چې خان اکبر په مسافرۍ تللی ؤ لطیف د حال احوال د پاره د خان اکبر کورته راغی. ماشومان ټول سکول ته تللي وو، شمۍ په کور کې یوازې وه، داسې نهٔ چې دا د لطیف اول ځل ؤ چې شمۍ په کور کې یوازې وې او دی دې راشي. خو نن شمۍ ورته ځان ښه سینګار کړی ؤ، لطیف ئې په خپله کوټه کې پر پلنګ کښېنوی، دا ورسره په څنګ کې کښېنسته، لطیف ته ئې په مینه ځیر ځیر کتل، لطیف اول خو سم نهٔ پوهېدی او لږ وار خطا غوندې ؤ لاکن لږ ساعت وروسته ئې سر خلاص شو چې د شمۍ څهٔ اراده ده. شمۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته د خپلي میني اظهار وکړی او لطیف هم د خپل هوس د سړېدو د پاره "هو" وکړه.

لطیف جره ځوان، وینه ئې توده او شمې تجربه کاره.

دواړه په مینه کي دومره غرق ول چي شمې خپل ټول وجود و لطیف ته ورسپارلی ؤ او لطیف د شمې د وجود د هر اندام نه خوند اخستل خپل حق ګڼلی ؤ. لطیف د تُندي ځوانې په جوش کي د شمې پر چاغ او لوڅ غړي خُله کښېوده او دومره په شدت سره ئې غاښ پر ولګوی چي د شمې د خُلې نه د درد د شدت په وجه یوه داسي چغه ووته لکه یو څوک چي بل کس په چاړه ووهي.

شمې لطیف یوې خوا ته پوري وهی، کښېنسته او خپل غړي ته ئې په ځیر وکتل، پر غړي ئې د وینو د څاڅکي په شان تک سرۀ، د غاښو نښانونه ول، شمې په ګیله منه او ژړغوني انداز کي لطیف ته ووئیل. "ولي ظالمه! داسي څوک کوي؟"

لطیف په مسکي کي ورته جواب ورکړو چي " دا زما د میني نخښه ده، دا به تر مرګه ستا پر غړي وي."

په دا بله ورځ د شمې د پښې د پرېکولو نېټه وټاکل شوه. د شپې د پښې د درد د شدت په وجه شمې پور پرېکړی او د لطیف د میني نخښه ئې د تل د پاره د ځان سره ګور ته یووړه.

○○○○○○

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويلن

ما چې د هغهٔ ستر ګي وليدلې نو وډار شوم. تکې سرې، پړسېدلې، اوږده اوږده برېتونه، وېښتان ئې هم له اندازې اوږده وو. په لاس ئې د ګهړۍ پر ځای رنګارنګ سپينسې راتاؤ کړي وو، يوه پانچه (پائڅه) ئې کښته او دا بله ئې پورته وه، څادر لږ په ووږه او زيات په ځمکه پروت، سګريټ په لاس کښې، د ګرېوان تڼۍ ئې خلاصې، په غاړه کې ئې لاکټان ځوړند، بېره سينه، په غوږ کې ئې د لمر ګل ټومبلی زما مخې ته راغی لکه دی چې د دې علاقې، کلي شوده (بدمعاش) وي.

"څوک ئې او دلته څهٔ کوې؟" دې شوده رانه په داسې انداز کې پوښتنه وکړه لکه، تهٔ وائې دی به د پښتو فلمانو هيرو وي.

"زهٔ دلته د يو ملګري کورته روان يم". ما ورته ښه په شرافت او اخلاق جواب ورکړو.

"څهٔ چې بيا دې دلته ونهٔ وينم، ګنې "هاهاهاهاهاها". د لاس د ګوتو نه ئې ټوپنکچه جوړه کړه، ښه په رعب داره آواز او کړس کړس خندا ئې راته وويل، ناڅاپه ئې په يو ډېر ښکلي کم عمر هلک سترګي ولګېدې، ماته ئې وويل چې " زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوکو راغی ګنې نن به تهٔ راڅخه ژوندی نهٔ وای تللی، هاهاهاهاهـا " دا ئې ووئیل او د هغه ښکلي کم عمر هلک په خوا روان شو.

زهٔ هم د ملګري کورته روان شوم او د ځان سره مې فکر وکړو چې دا بیا څهٔ بلا ؤ؟ دا څنګه حرکت ئې وکړو. خو خیر، زهٔ د ګل خان کورته ورسېدم هغه سره مې علیک سلیک وکړو او ورسره په حجره کې کښېنستم. د ډوډۍ خوړلو په وخت راته یاد شو چې تاخو یو هیرو په لاره لیدلی ؤ.

"یاره ګل خانه! دلته په لاره کې مې یو ځوان ولیدو، سم د ځانه ئې حسن سواتی (د پښتو فلمانو هیرو، ویلن) جوړ کړئ ؤ. ماته ئې ووئیل چې چېرې ځې؟ ما جواب ورکړو چې د ملګري کورته. نو په ښه بارعب انداز کې ئې راته ووئیل چې ځهٔ، بیا دې دلته ونهٔ وینم، خدای دې د هغه تنکي ښکلي هلک سره ښه وکړي، که هغه هلته نهٔ وای ښکاره شوای نو خدای خبر چې دې ځوان به له ما سره څه کړي وای".

ما چې خبره پوره کوله نو ګل خان په کړس وخندل، زهٔ ئې حیران کړم چې دا ولې خاندي؟ خو بېرته ئې زر د خُلې او د څهرې نه خندا او د خندا آثار داسې ورک شول لکه د کوچ نه چې وېښته وباسې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یاره زرګیه! دا هیرو نهٔ دی، خو د هیرو ګیري په وجه ئې خپله مور مړهٔ کړه.

"مور مړهٔ کړه؟" زهٔ ئې هک پک حیران کړم.

"هو، مور".

"څنګه؟"

"هغه داسې چې د ې ځوان د پښتو فلمونو ډېر کتل، بیا یو ورځ دهٔ یو داسې فلم اوکتو چې په هغه کې هیرو خپله مور مړهٔ کړي. دا خبره وه چې دا ځوان کله کورته راغی نو مور ئې کتغ نهٔ ؤ پخ کړی، پخوو به ئې څنګه؟ د پیسو درک نهٔ ؤ، ځوان زوی ئې ټوله ورځ په سینماګانو کې ورک ؤ، ښکلو تنکیو هلکوانو پسې به ټوله ورځ ګرځېدو. خبره دومره وه چې د ې ځوان دوه ډزه (مرمۍ) خپله مور وویشته. څو ورځې ورک ؤ، خو بیا بېرته راپیدا شو، خېل او خپلوان هیڅ نهٔ ورته وائې. اوس ئې دماغ کار نهٔ کوي، که کوي نو صرف داسې چې دی هیرو دی او هر یو انسان ورته ویلن ښکاري. چېرته چې یو ښکلی هلک ووینې نو ورپسې شي. د کلي د ماشومانو ښه سات په تېر دی".

ګل خان چې دا کیسه راته وکړه نو د وجود ټول وېښتان مې جګ ودرېدل، ما ورته وئیل چې "دا خو هیرو نهٔ دی، دا خو ویلن دی. که تاسو هیرو ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وایاستنو دا تاسو د هغې سپین سري سره بد کوئ
کومه چې د دهٔ غوندي بې غیرت انسان د لاسه له دې
دنیا نه ولاړه."

○○○○○○

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library